

CLARK DARLTON
A TITOKZATOS BOLYGÓ

FANTASZTIKUS REGÉNY
MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1964

Az eredeti mű címe: DER EISENFRESSER

Fordította ELEK ISTVÁN
SEBŐK IMRE rajzaival

Warner admirális, a földi űrhajóhad főparancsnoka hatalmas íróasztala mögött ült a főhadiszállásán, amelyet ezúttal Terrapolisban ütöttek fel. Amúgy is öles termete a kicsi helyiségben még egyszer akkorának tűnt, ráadásul tudatában volt személye fontosságának, és ezt a tényt igyekezett is mindenkivel éreztetni, különösen olyankor, amikor Bill Hawkins őrnaggyal és Ted Ringer kapitánnyal volt dolga. Ezek az ő szemében nem voltak szabályos emberek, hanem csak amolyan civilek. Ha kénytelen volt is mind a kettőt emberszámba venni, csak a legutolsók közé tartozóknak tekintette őket. Ez a szemlélet nem holmi kártékony rosszindulatból fakadt, hanem egyszerűen neveltetésének és pályafutásának folyománya volt. No meg jelenlegi beosztásáé.

Hawkins, de különösen Ringer az ő szemében az "ősellenség" volt, noha ismételten ehhez az érckutatással foglalkozó két kalandorhoz fordult, valahányszor egy-egy nehéz megbízás kapcsán saját katonái és tisztjei kudarcot vallottak, vagy ha úgy ítélte, hogy a kockázat túlságosan nagy.

– Hm – köszörülte a torkát. – Üljenek le, uraim! Mivel kínálhatom meg önöket?

Bill Hawkins leült, és ülve is maradt. Ted Ringer azonban újra felugrott székéről.

Mit mondott? – tört ki belőle nehézkes lihegéssel a szó. – Ismétlje meg, kérem.

– M–miféle expedícióról van szó? – hebegett Ted.

– Még nem mondtam? Rettenetesen feledékeny vagyok! Hawkins őrnagy, nem akarja kiinni? Hiszen ön már felnőtt, nem úgy, mint ez a Ted Ringer . . .

Billt általában nem volt könnyű kihozni a sodrából, de az admirális furcsa viselkedése alaposan megijesztette. Ez a mindenható ember ok nélkül nem változtatta meg ennyire a véleményét. Különösen az után a kényes Lindquist-ügy

után! Az admirális akkor háromszor is megkísérelte, hogy a két űrhajóst visszahozza szabadságáról Terrapolisba, de Bill és Ted fellelhetetlen volt. Most pedig ez a barátságos fogadtatás?

Bill kiürítette poharát, és az admirális elé tolta.

– Adhat még eggyel. Az ember akkor igyék, amikor kínálják.

– Nagyon helyes – jegyezte meg Warner, és töltött. – Kaphat a kicsike is még egyet?

A "kicsike" kihúzta magát a székén.

– Nem azért jöttem vissza szabadságomról, hogy hagyjam magam ugratni, Warner admirális. Erre a célra válasszon ki magának valaki mást.

– Ne higgye, Ringer kapitány, hogy az olyan egyszerű. Nem mindenki alkalmas erre annyira, mint maga. De vessünk végét az üdvözlési szertartás formáságainak, és térjünk rá ittlétük tulajdonképpeni céljára. Egyébként ne higgyék, hogy amikor elveimmel ellentétben megkínáltam önöket, ezt csupán azért tettem, mert akarok önöktől valamit. Van ugyan önök számára egy megbízásom, de ezt a megbízást nyugodtan visszautasíthatják. Még csak nem is venném túlságosan zokon.

– Ön kíváncsivá tesz bennünket – dőlt előre Bill, és játszani kezdett poharával. – A célratartásból már elég volt, most lássuk a tüzet!

– Apropó, tűz! A *Hurrikán* fedélzeti fegyverei elegendők ahhoz, hogy egy esetleges ellenséges támadást elhárítsanak?

– Tessék?

Bill kiürítette poharát, és sokatmondóan a whiskys üveghez tolta, amit Warner rosszállóan megfigyelt ugyan, de tüntetően nem vett tudomásul.

– Útjuk során esetleg érintkezésbe kerülhetnek olyan . . . hm . . . értelmes lényekkel, amelyek nem viseltetnek baráti érzelmekkel irántunk.

– A világűrben? Tudtommal ötven fényéves körzeten belül nincsenek ellenséges vagy ismeretlen lények.

– Dehogynem! – mondta Warner admirális, és engedett szíve unszolásának, Billnek harmadszor, magának és Tednek másodszor töltött. – Dehogynem! Még lehet élet valahol, amelyről nem tudunk.

– De hiszen az űrhajóhad valamennyi ismert bolygón leszállt.

– Ez igaz, leszállt. De nem mindegyikről tért vissza.

– Mit jelentsen ez?

Warner egymásba tette kezeit, és a két hüvelykujjával malmozni kezdett.

– Nem fejeztem ki magam elég érthetően? Vannak bolygók, amelyekről az oda indult expedíciók nem tértek vissza. Ez igazán egyszerű.

– Nem mondhatnám. Miért nem kutattak utánuk?

– Dehogyanem kutattak! De azok sem tértek vissza többé. Fel kell tehát tételeznünk, hogy nem engedik vissza őket. De kik azok, akik nem engedik? Nyilván az illető világ lakosai. Ez ésszerű, nem?

– Igen, nagyon is – bólintott Ted. Aztán hirtelen falfehér lett. – Csak nem arra gondol, hogy minket odaküldjön? Felkutatni az eltűnteket?!

– A következtetés ésszerű, alig hittem volna, hogy ilyesmi maguktól kitelik. De nemcsak ésszerű, hanem még helytálló is. Pontosan ez az, amit kérni akartam maguktól.

Bill ivott, majd letette az üres poharat. S anélkül, hogy az admirálistól engedélyt kért volna rá, az ezüst cigarettásdobozból kivett egy cigarettát, és rágyújtott.

– Úgy – dörmögte. Semmi többet.

Ted azonban pontosabban akarta tudni a dolgokat.

– És miért – kérdezte, s ez volt az a bizonyos kérdés, amelyet minden hasonló alkalommal feltett – és miért éppen ránk gondolt? Van hajójuk elég . . .

- A *Hurrikán* gyorsabb! Napi egy fényévnyi sebességgel halad.

– Bátor tisztjei vannak

– ... akiknek a kezét túlságosan megkötik az előírások.

– És magának ?

– Mi van még nekem?

Ted elhallgatott, és segélykérően meredt üres poharára. Warner sóhajtva teletöltötte újra.

– Ha így megy tovább, egy vagyomban kerül ez a beszélgetés! Tehát: érdekli magukat a dolog, vagy sem?

– Egyelőre még azt sem tudjuk, miről van szó, pedig a whisky már fogytán van.

Warner fejével barátságosan Bill felé bökött.

– Tud már maga mindent! Az egyetlen, amit még nem tud, az a naprendszer megjelölése az illető bolygóval, amelyen le szabad szállnia. Igen, szabad! Jól hallotta. Ugyanis az egyik szigorúan tilos bolygóról van szó.

Ted furcsa hangot hallatott. – Szabad! Milyen nagylelkű!

Bill komoly maradt. Nagyon komoly. – Háromkeresztes?

– Háromkeresztes – bólintott Warner.

Ebben tulajdonképpen minden benne volt, hiszen tökéletesen mindegy, hogy minek hívják a bolygót. A három kereszttel megjelölt naprendszerek tilosak voltak minden űrhajós számára, akár a hajóhadhoz tartoztak, akár nem. Még csak a közelükbe sem mehetett senki, nemhogy leszállhatott volna valamelyik bolygójukon. Ezek közül is egyik–másik többnyire szintén három kereszttel volt megjelölve. Három kereszttel azokat az égitesteket jelölték meg, amelyeken eddig már legalább három űrexpedíció eltűnt.

Szerencsétlenség mindig előfordulhat, és már többször is megtörtént, hogy rádiójelek alapján megmentettek egy–egy bajba jutott expedíciót. De a háromkeresztes bolygókról még soha nem érkeztek rádiójelek.

Szóval afféle halálkülönítmény – szögezte le Bill tárgyilagosan. – Nagyon hízelgő.

– Elárulom – szólt az admirális, és látszott rajta, hogy ezúttal nehezebbre esett a szó – a flotta ebben az esetben mind ez ideig csődöt mondott. Ezért gondoltam önökre.

Ted közben felállt, minden további nélkül a szoba egyik fala elé lépett, és előrehajolva vizsgálgatta az üres, fehér falfelületet. Aztán megfordult.

– Legyen olyan kedves, admirális, és mutassa meg nekünk a térképét! Tudja, hogy melyikre gondolok. Warner bólintott, és íróasztalának lapján megnyomott egy gombot. Zümmögő hang támadt, és a fal kivilágosodva hatalmas képernyővé változott. Most kattánás hallatszott – becsúszott a mikródia. Ebben a pillanatban elsötétült a helyiség, és a fal fekete lett. Úgy tűnt, mintha hirtelen a végtelenbe hullottak volna, mert a férfiak szeme előtt végtelen kicsinyítésben megjelent a világűr tökéletesen plasztikus képe.

Több mint kétszáz nap állt világító fénypontként a feketeségben, egy–egy halvány vonallal összekötve Földünk napjával. Felettük a szám a távolságot tüntette fel fényévekben. Előttük álltak a jól ismert jelek: Proxima Centauri – 4,3 fé., Farkas 359 – 8 fé., Sirius A és B – 8,6 fé. És az Alpha Taurus is – 44 fé.

És a Gamma Virginis – 32,3 fé.

Ez háromkeresztes csillag volt. Egyik a sok közül. Warner admirális halkán mondta a sötétben:

– Ez az, Ringer kapitány. Sejtések kínozzák?

– Csak a lidércnyomás, ha róluk álmodom – felelte Ted. – Szóval a Gamma

Virginis? Harminchárom nap alatt odaérhetünk.

– Pillanat! – szólt közbe Bill. – Egy szóval sem mondtuk eddig, hogy elvállaljuk a megbízást. Előbb tudni szeretném, miért repüljünk el egy naprendszerbe, amely három kereszttel van megjelölve.

Az admirális megnyomott egy másik gombot. A kép változott. Most egyetlen napot mutatott a tér végtelenjében. Nem messze tőle egy másik nap haladt a pályáján, de ez amannál sokkal kisebb volt. Valószínűleg a kísérője. A naprendszerben – csak félig megvilágítva – két bolygó keringett.

Ez a Gamma Virginis egy fényév távolságból – magyarázta Warner. – Hőmérséklete a felszínen 4000 fok, azaz alacsonyabb, mint a mi Napunké. Színe sötétsárga. Tömege kisebb a Napénál, körülbelül 0,86. A körülötte keringő kísérő, amelynek legnagyobb távolsága az anyacsillagtól csaknem öt és fél milliárd kilométer, 172 év alatt tesz meg egy kört. A két bolygó tehát a nap és a kísérője között kering. Mindkettő a mi fogalmaink szerint is lakható. A külső bolygón állítólag valamivel kedvezőbbek a feltételek, mint a Marson, míg a belső bolygón nagyjából olyanok, mint a Földön. Ez utóbbi 100 millió kilométerre van a Gamma Virginistől.

– És ez kapta a három keresztet?

– Úgy van. Ez kapta a keresztet. Látom, hallott már róla. A Hadesről, a halál bolygójáról van szó.

Ted egy utolsó pillantást vetett a térképre, és visszatért székéhez. Szinte leroskadt rá. Az admirális eloltotta a térképet, és újra bekapcsolta a világítást.

– Whisky? – kérdezte. Mindhárman ittak.

– Szóval a Hades – tűnődött Bill. – Éppen a Hades! Meg kell vallanom, hogy ennek a halálbolygónak a titka már régóta izgat. Csak a szigorú tilalom tartott vissza attól, hogy megkíséreljem rajta a leszállást.

– Íme, világállamunk egy engedelmes polgára dicsérte Warner, halvány mosollyal ajkán. – Nos, mit szól, ha megkapja az engedélyt a Hades felderítésére?

– Mit szólok? Mindenesetre elbúcsúzom az ismerőseimtől, mert lehet, hogy soha nem látom őket viszont. Ted bizonyára el akar köszönni Mabeltől . . .

– Lillytől! – szólt közbe Ted. Bill felvonta szemöldökét.

– Úgy? Lilly? Na hiszen, ha ezt Mary megtudja . . . – Mary még csak hagyján. Viola szokott féltékenykedni. Méghozzá minden ok nélkül ...

– Szóval elhatározták magukat? – szakította félbe Warner a szórakoztató vitát. – Átkutatják a Hadest eltűnt űrhajóink után?

– Hány emberét veszette el a Hadesen?

– Hivatalosan négy expedíciót. De nem ez a fő ok, amiért kérem, hogy fogadják el a megbízást. Pusztulása előtt majdnem valamennyi hajó tudott még küldeni egy rövid rádióüzenetet. Ha véglegesen igent mondanak, meghallgathatják ezt a négy üzenetet. Mindaddig titokban tartottuk az egész ügyet.

– Értem. Rajta hát!

– Gondoltam, hogy ráállnak, ezért már mindent előkészítettem. A felvételek időrendben következnek egymás után. Elsőnek tehát az első expedíció rádióüzenetét hallják – ez hét évvel ezelőtt kísérelte meg a leszállást. A második rövidesen rá, még ugyanabban az évben. A harmadik öt éve. És az utolsó . . . De hadd hallják a saját fülükkel.

Bill és Ted elfeledkezett a whiskyről. Figyelték az admirálist, amint a visszajátszón matatott, majd hátradőlt a székén. A többi most már magától megy.

A hangszóró reccsent egyet, majd búgni kezdett. Végre egy izgatott férfihang vette fel a helyiség feszült csendjét: “. . . teljesen simán ment. A Gamma Virginis I, úgy látszik, egészen lakatlan. Sok a szikla. Növényzet nincs.” Pillanatnyi szünet, amely azonban napokat is jelenthetett, mert az időközöket kivágták. “. . . nem kaptuk meg – megzavart – mindannyian halottak fenevad”

Csönd. – Ez volt az első – mondta Warner. – Nem derül ki belőle, mi okozta az expedíció pusztulását.

– Valami fenevadat emlegetett – vetette közbe Bill.

– Így van. De hallgassák meg a második jelentést. Újra reccsent a hangszóró. Utána éles női hang szólalt meg:

“. . . a rádiós halott. – A biológus . . . amiről szó van . . . élőlényforma . . . elveszett . . . az adó elpusztult..

Csönd. Ezúttal Ted szólalt meg elsőnek.

– Megint élőlényformát emlegettek. A bolygó tehát lakott. Előbb fenevad, most élőlényforma. Miért pusztult el mindkét esetben a rádióadó?

– Ne felejtse el, hogy a hajtóművek is elpusztulhattak, máskülönben a veszély első jelére felszálltak volna. A pusztulás váratlanul törhetett rájuk. Most pedig hallgassák meg a harmadik expedíciót.

A szokásos reccsenés. Utána pedig:

“Tengerparton értünk földet. Életnek nyoma sincs.” -- Szünet. – “Három hete kutatjuk a környéket. Még csak egy baktériumot sem találtunk. A bolygó

tökéletesen steril." – Szünet. – “. . . az antennák félig eltűntek . . . ez rettenetes . . . senki sem gondolt erre . . . vége . . . figyelmeztetünk mindenkit, a halál bolygója!"

Egy hang se több.

A szobában is csönd volt. Mindenki hallgatott. Bill és Ted tudta, hogy a bolygó ez után a harmadik segélykiáltás után kapta mai nevét.

Hades – a halál bolygója.

De miért? Ugyan mi történhetett a bolygón? Hogyan lehetséges, hogy egy tökéletesen steril világ mégis otthonul szolgál egy élőlénynek? Miféle lény lehet ez? És hány darab van belőle? Avagy az űrutazók valamiféle képzelgés áldozatai lettek?

Warner a torkát köszörülte.

– A Gamma Virginis első bolygója három keresztet kapott, mert ehhez adva voltak a szörnyűséges előfeltételek. De a rejtélyt nem oldották meg. Erre senki sem volt eddig képes. Még Ralf Warren sem.

– Ralf Warren? A Világújság tudósítója az űrhajóhadnál? Mi köze neki ehhez a dologhoz?

– Nem hajlott az intő szóra, és megkísérelte a Hadesen a leszállást. Tőle kaptuk az utolsó üzenetet. Hozzá kell tennem, hogy Warren az űrhajóról elejétől végig küldött jelentéseket, és még a megérkezésről is részletesen beszámolt. Kísérőjét, Wilson Rexet hátrahagyta a Virginia II-on egy kis űrhajó és valamelyes élelmiszer társaságában. Sajnos, ultra-adóállomás nélkül. Warren pedig hajójával a Hadesre röpült, és le is szállt ott. Semmiféle élőlényt, növényzetet nem talált, és semmi sem vallott arra, hogy a bolygón valaha is lett volna élet. De megtalálta a két űrhajó nyomait. Én megrövidítettem a jelentését, úgyhogy csak a lényeges dolgokat tartalmazza. Hallgassák meg!

A jól ismert reccsenés hallatszott, amely a felvétel során még sokszor megisméltődött. Ez annak a jele volt, hogy nagyon sok szünetet vágtak ki.

“Soha nem töltök egy napnál többet ugyanazon a helyen, és már majdnem az egész bolygót megvizsgáltam. Szó sem lehet semmiféle veszélyről.” – Reccsenés és szünet. – “Ma egy űrhajó nyomaira bukkantam. Egészen felismerhetetlen, és olyan, mintha már tíz évezrede itt heverne.” – Szünet. – “Barátságtalan látvány a tenger halak és algák nélkül. A Hades egyébként minden tekintetben eszményi életfeltételeket kínál. Az éghajlat kitűnő, a légkör jó. Mintha egyenesen az ember számára teremtették volna! És mégse jött létre élet a bolygón. Miért?” – Szünet. – “. . . nincs már idő mindenki számára borzalmas a veszély . . . nem indulhatok

többé . . . az adónak is vége . . . a fenevadak milliárdjai..."

Csönd. Ezúttal végleges csönd.

Warner admirális kikapcsolta a készüléket. Reszketett a keze, ahogy a poharakat újra teletöltötte, és a szájához emelve egyszerre kiürítette a magét.

Warner felkapta az üveget a maradék whiskyvel, és a meghökkent Ted Ringer kezébe nyomta:

– El akarom kísérni magukat, barátaim. Aztán kituszkolta mindkettőjüket az ajtón.

Közös szállodai szobájukban ültek, és Tett szüntelenül csóválta a fejét.

– Ezt nem élem túl! Fel nem foghatom. Ebbe meg kell örülni. Hiszen ez lehetetlen . . .

– Hagyod már végre abba a sopánkodást?! – ripakodott rá Bill, amikor már nem bírta tovább. – Az öreg torkig van a bürokráciával, és a Hades-ügyet az egyetlen, soha vissza nem térő alkalomnak tekinti, hogy egy időre elszökjék előle. Ha tetszik, ha nem, bele kell törődnöd.

– De . . . az admirális bolond! És nála is bolondabb a világkormány, ha megenged neki egy ilyen veszélyes kalandot.

Bill mosolygott.

– Ahogy én őt ismerem, ártatlan ellenőrző útnak festette le az egészet. Egyébként ne becsüld alá Warnert. Kadétként kezdte, és legalább annyi tapasztalatra tett szert az úrhajózásban, mint mi. Igaz, hogy idősebb is nálunk . . .

– Nem erről van szó – méltatlankodott Ted. – Van fogalmad róla, hogyan zajlik majd le ez az utazás? Meglátod, az úrhajón azt fogja képzelni, hogy kedvére parancsolgathat nekünk, és ránk kényszerítheti akaratát. Merthogy ő a hajóhad főparancsnoka . . .

– Csakhogy mi civilek vagyunk! A tiszteletbeli katonai rang nem számít.

– Neked, de nem neki! Ha arra gondolok, hogy nyolc hétig bábáskodni fog felettem . . .

– Légy hát te a kezdeményező, és te bábáskodj őfelette. Akkor talán majd elmegy a kedve az egésztől.

Ted felsóhajtott.

Gyönyörű kilátások, mondhatom. Mindenesetre csodálkozom rajta, hogy ideadta az egész üveget a maradék whiskyvel.

– Azt hihetné az ember, hogy örül a kalandnak.

– Lehet. És, hogy őszinte legyek, én is megkönnyebbültem kissé. Ha maga Warner is velünk jön, ez arra vall, hogy az eset mégsem reménytelen. Különben a derék ember bizonyára megbújna az íróasztala mögött.

– Igazad lehet – bólintott Bill. – Tekintsük hát életbiztosításnak, hogy velünk tart. Ez mindenesetre megnyugtató.

Valóban megnyugtató volt. Ezen az éjszakán a két férfi kitűnően aludt, másnap reggel pedig frissen, kipihenten ébredt. Ellenőrizték a *Hurrikánt*, végignézték a friss élelmiszerek berakodását, arról is gondoskodtak, hogy néhány láda különféle ital is a fedélzetre kerüljön, majd kora délután jelentkeztek Warner admirálisnál, aki utolsó napját még hivatalában töltötte.

– Nagyszerű, éppen itt vannak! Engedjék meg, hogy bemutassam önöknek helyettesemet, Deadwood admirálist. Hihetetlennek tűnik, de így van: Deadwood, három o-val. Valamiféle családi hagyomány, noha a világon semmi értelme! Admirális úr, ez itt Hawkins őrnagy és Ringer kapitány.

Billnek feltűnt, hogy Warner előbb az admirálist mutatta be nekik – ha jól meggondoljuk, ez durva udvariatlanság volt. Deadwood azonban nem vette zokon. Barátságosan mosolygott.

– Örvendek, uraim. Rendkívül örvendek. Az uraknak merész terveik vannak, nemde?

– A Hadesre gondol? – ült le Ted. – Ó, az még csak hagyján. De nyolc hétig összezárva Warner admirálissal egy úrhajón . . . , ezt nem tudom, túléljük-e!

Deadwoodra látszólag kínosan hatott a megjegyzés, de Warner nevetett.

– Tudnia kell, hogy Ringer és én szívesen ugratjuk egymást. Valóságos mesterekké fejtődünk ezen a téren. A kapitányt persze most nyugtalanítja, hogy győzi-e majd nyolc hosszú hétig ésszel a szócsatát.

– Vagy úgy – mondta Deadwood, de látszott rajta, hogy az egészből egy kukkot sem ért. – És holnap kora reggel indulnak?

– Igen. Wilsonnak a *Virginis II*-ön csak szűkös élelmiszer- és levegőtartalékai vannak. Ki kell szabadítanunk szörnyű helyzetéből.

– Tudja, hogy útban van a segítség?

– Honnan tudná? Talán abban bízik még, hogy Warren érte megy. De Warren már három hete halott. Warner felállt. – Deadwood, maga most mindent tud. Később még látjuk egymást. Hawkinsszal és Ringerrel még egy utolsó műszaki ellenőrzést hajtatunk végre a *Hurrikánon*, és mi is ott akarunk lenni. Utána találkozunk.

Most már Deadwood ült a hatalmas íróasztal mögött, szakasztott úgy, mint

valami admirális. Fejével intett a másik háromnak, és belemélyedt az aktáiba.

Warner egy vidám dalt kezdett füttyülni. Nyájasan vállon veregette Billt meg Tedet, és elindult kifelé. Később, amikor overallba öltözve együtt vizsgálták át a *Hurrikánt*, semmi sem különböztette már meg őket egymástól. Hárman voltak férfiak, közös kalandra készen, akiknek ha tetszik, ha nem, barátokká kellett lenniük. Még Ted is kénytelen volt ezt elismerni, s ha aggályai nem is oszlottak még el egészen, kellemesen csalódott az admirálisban. Legtöbbet azon törte a fejét, tulajdonképpen mi indíthatta Warnert arra, hogy részt vegyen ezen az úrutazáson, amely kétségtelenül veszélyes vállalkozásnak ígérkezett.

Gyorsan eltelt a nap, és mire este lett, Bill és Ted már a *Hurrikán* meghitt falai között tanyáztak. Warner admirális hazatért, mert nő ember lévén búcsút akart venni feleségétől. Aki látta őt, méltán hihette, hogy a búcsú örömteli, ünnepi esemény a számára.

Másnap már kora hajnalban útnak indult a *Hurrikán*, és az ekliptikára merőlegesen elhagyta a Naprendszert.

Néhány héttel ezelőtt történt .

A kis űrhajó, az *Új Világ* lassan és óvatosan közeledett a Gamma Virginis tiltott naprendszeréhez. Ralf Warren a parancsnoki fülkében ült, míg Wilson Rex a tatban rostokolt, a kiboltosodó tüzelőállásban, és hüvelykujját a második sugárvető indítógombján tartotta.

Attól tartottak, hogy már az első pillanatokban idegen észlények támadják meg őket, hogy megakadályozzák behatolásukat a naprendszerbe.

– Öreg fiú – szólt bele Ralf a fedélzeti mikrofonba –, ha látunk valamit, ne habozunk. – Lehet, hogy akik előttük jártak itt, túl sokáig vártak, mielőtt tüzeltek volna. Ha itt értelmes faj él, akkor az kegyetlen és embertelen faj. Fenevadakat emlegettek. Ezek szerint tehát nem is hasonlítanak az emberekre. Nekem szabad a kilátásom előre, majd figyelmeztetlek, ha látok valamit. Te inkább arra figyelj, hogy mi történik mögöttünk. Nem szeretném, ha meglepnének.

– Bízd csak rám, Ralf – felelte Wilson.

Szűkszavú ember lévén csak annyit beszélt, amennyire okvetlenül szükség volt. Tulajdonképpen nem egészen önszántából jött el, hanem inkább főnökei nyomásának engedett. A Világújság főszerkesztője ajánlotta fel neki, a fiatal riporternek, ezt a lehetőséget. Bár ne fogadta volna él!

Messze a tat mögött, kissé oldalvást, sárgás csillag fénylett: a Nap. Már csaknem harminchárom fényévnnyire volt. Hat hete voltak úton.

Ralf már hosszú évek óta a Világújságnál dolgozott, ahol rettenthetetlen riporternek ismerték. Az űrhajóhaddal számos expedícióban vett részt, ezt az önálló utat is újabb, nagyszerű alkalomnak tekintette. Jól tudta, hogy a vállalkozás, amelyet főnöke felkínált nekik, tilos vállalkozás – ám ha nem sikerül, úgyszemint, ha viszont kedvező eredménnyel térnek vissza, az űrhajóhad bizonyára szemétként huny a dolog felett.

A Gamma Virginis társcsillaga a naprendszer két bolygójától nagyobb fényerejével különbözött. Kék törpecsillag volt, tekintélyes gravitációs térrel, amely a bolygók pályáját jelentős mértékben befolyásolta.

A Hades éppen a nap túlsó oldalán volt Ralf e véletlen nélkül is a Virginis II-on – a külső bolygón – szállt volna le. Ez a bolygó még ismeretlen volt, s talán veszélytelenebb is, mint a Hadesnek nevezett Virginis I.

A Virginis II 200 millió kilométer sugarú körpályán keringett napja körül, és a bolygón uralkodó életfeltételek hasonlóak voltak a Marséhoz. Űrruha nélkül nem lehetett a felszínére lépni, mert a levegő túlságosan ritka és a túlságosan alacsony volt. Mindazonáltal mint kiindulópont a Virginis I-hoz jó szolgálatokat tehetett.

– A külső bolygó felé kormányozom a gépet, Wilson. Eddig semmi gyanúsat nem észleltél?

Ralf ismerte útitársa szófukarságát, és csak ritkán kezdett beszélgetést, mert értelmes ember számára az egyoldalú társalgás nagyon unalmas, még akkor is, ha szeret beszélni.

A Virginis II akkora volt, mint a Mars, vagyis a Földnél kisebb. A távmérő műszerek tanúsága szerint azonban emennél sűrűbb volt, s így a nehézkedési erő csaknem ugyanakkorának bizonyult rajta, mint a Földön. Furcsa volt tehát, hogy ritka a légköre, de a levegőt összetétele amúgy is alkalmatlanná tette a belélegzésre.

Semmi sem vallott arra, hogy a bolygót élőlények laknák. Felszínén homokos síkságok kis kiterjedésű, sekély tengerekkel váltakoztak, amelyekben a víz legfeljebb néhány méter mély lehetett. A magukban álló hegyek magassága nem lépte túl az ötszáz métert. A sarkoknál a talajt vékony jégtakaró fedte.

– Úgy vélem – mondta Ralf –, leszállhatunk. Semmi nyoma az életnek.

– Jó – egyezett bele Wilson. Az ő szempontjából előnyös, ha a Virginis II lakatlan, az ő feladata úgyszemint csak az volna, hogy itt megvárja útitársát, amíg az ellátogat a

Hadesre.

Ralf Warren egyszer megkerülte az idegen égitestet, de első benyomása nem változott. A levegőpróbák eredményeként azonban kiderült, hogy a légkörben, bármily ritka is volt, baktériumok találhatók. Ugyanezt megállapították később a bolygó felszínén is. Az élet legkezdetlegesebb formája tehát megtalálható a Virginia II-on. De növények még nincsenek, állatok még kevésbé.

Egy fennsíkon ereszkedtek le, gyér vizű patak közelében. Az űrhajóból még aznap kiemelték daruval a kis segédhajót, amely Wilson lakosztályaként fog szolgálni. A két férfi rádió útján kapcsolatban marad egymással, úgyhogy szükség esetén egymás segítségére siethetnek majd.

Estefelé az Új Világ újra a levegőbe emelkedett, belefúrva magát az alkonyatkor már szinte fekete égbe, ahol rövidesen el is tűnt. Úticélja a Hades volt.

Wilson követte szemmel, amíg tudta, azután visszatért hajójába. Ez csak a hajtóműből, egy csöpp rakodótérből és a pilótafülkéből állt, ebben volt a rádióberendezés is elhelyezve. Kétoldalt egy-egy kerek figyelőablakon át Wilson jól szemmel tarthatta a környéket.

Levetette űrruháját, és bekapcsolta az adó-vevő készüléket. Ralf jelentette, hogy az út programszerűen zajlik, és hogy időnként majd jelentkeznek. Wilson vételre állítva hagyta a készüléket.

Felmelegített egy konzervet, azután ledőlt a keskeny ágyra, hogy átaludja a rövid éjszakát. A Virginis II tizenöt óra alatt fordult meg a tengelye körül, amelynek ferde állása valószínűvé tette, hogy a bolygón évszakok is vannak. Reggel arra ébredt, hogy fázik.

A fűtőtest már csak langyos volt.

Wilson nem sokat értett műszaki dolgokhoz. Riporter volt, nem tapasztalt rakétapilóta, ámbar vezetői igazolvánnyal is rendelkezett. De hát hajdanában is sokan voltak gépkocsi-tulajdonosok, akik vezetni tudtak ugyan, de képtelenek voltak akár csak egy gyújtógyertyát is kicserélni.

Ralf Warrent hívta.

– Fogalmam sincs, mi az oka. Talán kiégett egy biztosíték?

– Nézz utána. A szekrényben balról a harmadik.

A biztosítékok rendben voltak. Egytől egyig épek. Wilson közölte ezt Warrennal, aki éppen leszállni készült a tiltott bolygóra:

– Akkor magam sem tudom, mi a baj. Használd a főzőlapot! Mi van a levegővel?

– Cirkulál, ha lassabban is. Egyébként a főzőlap is csak langyos.

Warren káromkodott.

– Akkor hibás az akkumulátor. Még az is megtörténhet, hogy nem tudsz startolni. Inkább a te hajóddal kellett volna törődnünk. A karbantartáson azok a fickók sem teszik a kirakatba, amit majd tőlem kapnak! Arra spekuláltak, hogy ha az *Új Világ* rendben van, akkor a segédhajóra úgysem lesz szükségünk.

– Gyere vissza, Warren!

– Most, amikor célnál vagyok? Ezt nem tehetem. Ha nagyon lehűl az idő, vedd elő a bundát. Még mindig jobb a langymeleg, mint ha nulla fokra süllyedne a hőmérséklet. Nappal jobb lesz.

– Alig hallak téged.

– Ez is azért van. Takarékoskodj az árammal, Wilson! Semmi esetre se pazarold feleslegesen! Az adót is kapcsold ki. Tizenöt óránként vegyük fel egymással a kapcsolatot. Vagyis minden reggel.

Wilson egy pillanatra elfeledkezett a maga gondjairól.

– Hol vagy most? Mit látsz?

– A Hades körül keringek. Életnek semmi nyoma, még a légkör is steril. Küldök majd rövid üzeneteket a Földre, hogy tudják, mik a terveink. Hadd álljanak fejre örömben, ha majd felfedtük a halálbolygó titkait, ámbár eddig alig mutatkozik valami ezekből a titkokból. A Hades még élettelenebb, mint a Virginis II, noha itt legalább a hőmérséklet elviselhető, és a levegő is alkalmas a belélegzésre. A holnap reggeli viszonthallásra! Pontosan fogok jelentkezni.

Wilson kikapcsolta az adót. Eredetileg örült, hogy néhány napig egyedül az övé lesz itt a világ. Nagyokat sétál majd – gondolta –, kutatásokat folytat, hogy később jelenthesse, mit talált. De most, hogy a hajó akkumulátorai így cserbenhagyták, elment a kedve a sétától. Belecsavarta magát egy takaróba, és lehevert az ágyra. Ő bizony örülne neki, ha Warren még ma visszatérne.

Másnap reggel Warren jelentkezett.

– Leszálltam, és már körül is néztem. A Hadesen a nap húszórás. Ahogy eddigi méréseim alapján kiszámíthattam, az év itt nyolc hónapig tart. Élet sehol, még a vízben sem. Tökéletes a sterilitás. Nem értem, hogyan jelölhették meg három kereszttel ezt a bolygót. Még kevésbé értem, miért nem tért innen vissza három expedíció. Az éghajlat nagyszerű. Az imént ujjatlan ingben sétáltam.

– Sokkal találóbb lett volna, ha a Virginis II-t nevezik el Hadesnek – tört ki Wilson, aki egyébként alig értette kollégáját, olyan gyenge volt a vétel. – Ocsmányul hideg

van, itt halálra kell fagynia az embernek. Mikor jössz vissza?

– Holnap, de lehet, hogy holnapután. Megpróbálok megtudni valamit az eltűnt expedíciók tartózkodási helyéről. Tehát a holnapi viszonthallásra!

Wilson újra magára maradt. Ha mindent kikapcsolt, még a ventillációt is, megtudott melegíteni a főzőlapon egy konzervet. Magára kapta a könnyű úrruhát, és rövid sétára indult.

Mint ez várható volt, a patak vize valami olyan vegyi anyagot tartalmazott, ami azt élvezhetetlenné tette. A levegő belélegzésre alkalmatlan volt. Növényzet vagy állat sehol. Így azután csak az úrhajó belsejében kínálkozott életlehetőség. Ha az áram kifogy, ennek a lehetőségnek is vége. Ha nem fogy ki – három hónapra elegendő élelmiszerkészlettel rendelkezett.

Csodálkozva csóválta a fejét, miért járnak az eszében ilyen gondolatok? Warren a legközelebbi napokban visszatér. A Hades ártalmatlannak bizonyult, s az ördög tudja, miért pusztult el ott eddig már három expedíció. A rádióüzenetekről sem neki, sem Warrennek fogalma sem volt, mert azokat az admirális nem hozta nyilvánosságra.

Visszatért a hajóba, és várta a következő napot. Warren nem jelentkezett.

Talán egy nagyobb kirándulásra ment, vagy a Hadesen éppen éjszaka van. Eleinte Wilson nem aggódott különösebben, de amikor többszöri kísérlet után még mindig nem kapott semmiféle választ, nyugtalan lett.

És ha Warrennal történt valami? Ha az *Új Világ* többé nem tér vissza a Virginis II-ra? Mi lesz akkor?

Akkor neki is vége, mert adó-vevő üzembe helyezésére nem áll már elegendő energia a rendelkezésre, nem beszélve arról, hogy nincs is ultraadója. A rádióhullámok, amelyeket az ő készüléke bocsát ki, csak fénysebességgel haladnak az űrben, így csak 33 év múlva érkeznének meg a Földre. Lehet, hogy valamelyik közelebbi támaszponton felfognák az üzenetét, és mentésére indulnának, de sajnos ezek közül a legközelebb fekvő is két fényévnnyire van.

Márpedig csak tizenkét hétre volt élelmiszere. Levegőből sem futotta sokkal hosszabb időre.

És az áram? . .

Wilson első ijedtségében erre nem is mert gondolni. Hiszen honnan sejtette volna, hogy Warren életének utolsó másodperceit arra használta, hogy figyelmeztesse a Földet: egy bizonyos Wilson Rex megmentésre vár a Virginis II-on.

Teltek–múltak a napok, de Warren nem tért vissza. Wilson most már meg volt győződve róla, hogy a Hades valóban a halál bolygója, amelyre senki nem teheti a lábát büntetlenül.

Mégsem adta fel a reményt.

Kétheti szörnyű várakozás után elhatározta, hogy megkísérli a felszállást. Tudta, hogy ezzel egész energiatartalékát kockáztatja, de nem törődött vele. Itt senki sem segíthet rajta, mert ez a naprendszer háromkeresztes. Az űrhajók a Gamma Virginist nagy ívben elkerülik.

Belepréselte magát a szűk pilótaülésbe, és bekapcsolta a hőkamrákat. Rettenetesen sokáig tartott, amíg azok a szükségesnek csak a feléig is felmelegedtek. Tovább azonban nem emelkedett a hőmérő. Noha tökéletesen értelmetlen dolog volt, mégis megkísérelte a begyújtást. Az eredmény megfelelt a várakozásnak.

Sem az üzemanyagpumpák zümmögése nem erősödött fel, sem a kiszabaduló energiák felüvöltő hangja nem hallatszott. Körös–körül minden nyugodt és csendes maradt. A hajó meg sem moccan.

Wilson számított erre, mégis csalódott volt. Rossz hangulata csak fokozódott, amikor eszébe jutott, hogy mennyi energia ment veszendőbe. A főzőlap hamarosan felmondja majd a szolgálatot. De mi lesz a levegőfelújító berendezéssel?

Wilsonnak ijedtében végigfutott a hátán a hideg. Kikászolódott az ülésből, és kikapcsolta a főzőlapot, amely eddig a fülkében elviselhető fokon tartotta a hőmérsékletet. A levegő fontosabb, mint a meleg.

Igaz, megfagyni sem éppen kellemes dolog. Mindamellett nem veszítette el ilyen gyorsan a bátorságát.

Felöltötte űrruháját, és a csöpp kijáraton át elhagyta a hajót. Elsétált a közeli patakhöz, amelynek kopár partjai láttán még nyomasztóbban hatott rá a Virginis II élettelensége.

Visszatért a hajóhoz. Tudta, hogy csak haladékot kapott a sorstól. Konzervdobozokból és felesleges huzalokból kezdetleges fűtőtestet barkácsolt össze magának, majd megdézsmálta az üzemanyagtartályt. Öt perc alatt csaknem tíz fokot emelkedett a fülke hőmérséklete. Olyan meleg lett, hogy Wilson, napok óta először, levethette zubbonyát.

A mértéken felül felhasznált oxigént pótolta az újra szabályosan működő levegőregenerátor.

Az étel újra ízlett, mert forró volt és jól megfőtt. A következő tíz hét gondját most már elvethette Wilson.

Arra, ami majd azután jön, gondolni sem mert.

Harminckét fényévnyire voltak a Földtől.

Warner admirális volt szolgálatban, a *Hurrikán* vezénylőfülkéjében ült, hogy szükség esetén átvegye az automatáktól az irányítást.

Idáig simán utaztak, nehézségek nem adódtak. Maga Ted is be kellett hogy lássa: ritkán volt még ilyen kellemes útitársa, mint Warner. Az űrhajóflotta főparancsnoka alkalmazkodott a fedélzeti rendhez, és a hajó parancsnokául elismerte Bill Hawkinst.

Ha arra osztották be, ellátta az ügyeletet a vezénylőfülkében, de ha rajta volt a sor, nem vonta ki magát a konyhai szolgálat alól sem. Ted ki is jelentette előtte, hogy olyan kellemes ízű kivonatot, mint a "pudding á la commandant", ritkán evett még életében.

Warner admirális volt tehát szolgálatban, míg Bill és Ted a kajütben aludt, amely máris úgy festett, mint valami tömegszállás, noha a negyedik ágy nem volt még használatban. Ha sikerül Wilson Rexet megmenteniük, változik a helyzet. És talán még másokat is életben találnak a Hadesen, ámbár erre senki sem számított.

A *Hurrikán* rádióvevője állandóan be volt kapcsolva, de inkább csak megszokásból. Mert ugyan ki is hívhatná őket? Megbízásukról senki sem tudott, így az titokban is maradt.

Warner üres tekintettel meredt maga elé. Idegei megfeszültek. Holnap lesz a nagy nap. Holnap hatolnak be a tiltott naprendszerbe. Holnap dől el, hogy a Hades továbbra is a halál bolygója marad-e, megtartva örök időkre három keresztjét, vagy ezt a vészterhes jelzést egyszer s mindenkorra letörölhetik mellőle.

A *Hurrikán* orra előtt a kép változatlan volt, csak a Gamma Virginis sárga napkorongja nőtt állandóan. Kék csillagpárja is ott fénylett szorosán mellette, szabad szemmel is láthatták. A két bolygót még nem lehetett felfedezni.

A rádióvevő hirtelen megreccsent.

Warner azonnal figyelte rá, és bekapcsolta a hangkészüléket. Szemközti irányból érkező adásokat e nélkül a készülék nélkül nem tudtak lehallgatni, mert a hajó sebessége meghaladta a fénysebességet.

Néhány füttyhang cikázott át a fülkén, utána a készülék újra elnémult. Tíz percig egyetlen hang se hallatszott. Akkor ismét néhány fütty.

Amikor Ted belépett, hogy leváltsa az admirálist, nagy meglepetésben volt része.

Warner azzal volt éppen elfoglalva, hogy a hangtávirat fontos részleteit visszajátssza és lemásolja. Éppen végzett munkájával.

– Mi a szösz, zenés őrségváltás? – csodálkozott Ted. Warner felnézett, és bosszúsan csóválta a fejét.

– Még várhatott volna egy pillanatig. Pár perc és készen vagyok.

– Máskor mindig az volt a baj, hogy későn váltottam le magát. Szabad megkérdezni, talán rádiójelentést fogott?

– Azt hát! Honnan tudja?

Ted persze nem számított erre. Sokkal jobban. meg volt lepve, semhogy válaszolni tudott volna. Csak állt az ajtóban, míg Warner ki nem toltta őt a folyosóra.

– Tíz perc múlva felkelheti Hawkins őrnagyot. Jöjjenek majd együtt a parancsnoki fülkébe. Vagy várjon csak . . . , itt nagyon szűken lennénk. Inkább én megyek be magukhoz a kajütbe. Alighanem a szájuk is tátva marad majd a meglepetéstől!

Ted eltűnt. Nem várt tíz percig, hanem azonnal felkeltette Billt.

– Nem tudom, mi lelte az öreget. Elfogott egy rádiójelentést, de úgy tesz, mintha az üzenet legalábbis a pokolból érkezett volna. Fontoskodó és rejtélyes! Azt mondta, tíz perc múlva elárulja a titkot.

Bill fekvé maradt az ágyban. Ásított.

– Nem hiszem, hogy számunkra valamit is jelent az egész dolog. Talán az úrflotta valamelyik hajója itt cirkál a környéken. Ha a hangkészüléket igénybe vette, akkor aligha lehet szó ultraadóról.

Ted kissé ferdén nézett rá.

– Nem lehet ultraadó? Hm . . . ez érdekes. – Mi érdekes ezen?

– Mert akkor vagy egész közel van az adó, vagy a rádióhullámok évek óta úton vannak. A közelünkben csak a Gamma Virginis van, nemde?

Bill még egy pillanatig fekvé maradt, azután oldalra hengeredve kigöngyölte magát a takaróból, és felállt.

– A Hades? – kérdezte elképedve. – Gondolod, hogy a Hadesről származó rádióüzenetet fogott el?

– Mindazok után, amit megállapítottunk, logikus lenne a gondolat. De kérdezzük meg őt. A tíz perc hamarosan letelik.

Bill immár elfelejtette, hogy unatkozik. Meg is előzte Tedet, és amikor belépett a

parancsnoki fülkébe, látta még, hogy az admirális visszafelé pörgeti az orsót, majd leállítja.

– Elfogott egy jelentést? – kérdezte Bill. Warner bólintott:

– Igen, de nem nekünk szól. Hallgassa csak!

A készülék megindult. A hangszóróból egy férfihang hallatszott, amint szabályos sebességgel beszél. Valakivel társalgott, de a válaszokat nem lehetett hallani.

– “Leszálltam, és már körül is néztem. A Hadesen a nap húszórás. Ahogy eddigi méréseim alapján kiszámíthattam, az év itt nyolc hónapig tart. Élet sehol, még a vízben sem. Tökéletes a sterilitás..”

Bill előrehajolt.

– De . . . de hát ez? . . . Warner újra bólintott

– Igen, szinte ugyanazok a szavak, amelyeket Ralf Warren használt, amikor híreit ultraadóval a Földre sugározta. Ezúttal normáladón beszél. Ez tehát társának szól, Wilson Rexnek a Virginis II-re. De hallgassa csak tovább. Nem tart már sokáig.

Néhány perc múlva kikapcsolta Warner a beszélgetést.

– Nos? Mit következtet ebből? – Hogy érti?

– Arra a figyelemre méltó tényre gondolok, hogy csak Warrent tudtuk fogni. Wilson ugyanilyen adóval válaszolt, de őt nem hallottuk. Ennek oka van. Warren szavaiból egyértelműen kiderül, hogy Rexszel beszélgetett. Még a kérdéseire is válaszolt.

Bill bólintott.

– Igaza van. Itt csak egyetlen magyarázat lehetséges: Wilson Rex adója fél kapacitással dolgozik. Rex talán takarékoskodik az árammal.

– Vagy kevés az árama – szólta Ted. Warner megrovó tekintettel nézett rá.

– Ön túlságosan borúlátó, Ringer százados. Az ember ne tétélezze fel mindig a legrosszabbat. De ... lehet, hogy igaza van.

– Akkor menjen és feküdjön le, admirális. Én majd elkormányzom a Hurrikánt a Hadesre.

– Oda semmi esetre sem! – intette Warner. – Ha egyáltalán leszállunk, akkor csakis a Virginis II-ra,

hogy segítséget vigyünk Wilson Rexnek. Az élőknak nagyobb szükségük van ránk, mint a holtaknak.

– Honnan tudja, admirális, hogy Wilson Rex él? És honnan tudja, hogy Ralf Warren

halott?

Warner admirális hallgatott.

A sivatagot csak itt-ott szakították meg kisebb tengerek és lustán tovafolydogáló patakok. Messze a látóhatáron alacsony dombok emelkedtek. A derült ég olyan volt mintha csupa egymásra helyezett üvegburából állt volna. Zöldes lapján a világos pontok közeli napok voltak, amelyek éjszaka elképzelhetetlenül erős fénnel világítottak.

A Virginis II ugyan halott bolygó volt, de legalább veszélytelen. Ragadozók és mérges kígyók sem éltek rajta, de nem voltak itt szakadékok és hegységek sem, csak simogató, lágy tizek, messze futó síkságok és lankás dombok.

Ámde táplálék és légzésre alkalmas levegő sem volt itt.

Wilson Rex, mielőtt útnak indult, magához vett egy kis tartály tartalék levegőt. Vonzotta a távoli dombvidék. Ha ezen a bolygón egyáltalán van valami felfedeznivaló, akkor ez csak amott, a dombok között lehet.

Vakmerő sétájához az indítékot az adta, hogy eszébe jutottak a több mint száz esztendővel ezelőtt vezetett első Hold-expedíció hátrahagyott jelentései. Azok az úttörők a Holdon rekedtek, és amikor élelmiszer, és egyéb készleteik kifogytak, megkísérelték, hogy technikai és kémiai eszközükkel élelmet és levegőt nyerjenek a csupasz sziklából. Sikerült is nekik mindaddig kitartani, amíg megérkezett a második expedíció, és véget vetett számkivetettségüknek.

Miért ne ismétlődhetnék meg ez a csoda. Igaz, hogy Wilson nem volt képzett vegyész, de bízott benne, hogy egy-két vegyelemzést azért még el tud végezni. Szerény kis laboratóriuma segítségével mesterséges tápanyagokat is sikerül talán előállítania, sőt esetleg még levegőt is annyit, amennyire okvetlenül szüksége van. Oxigén a természetben mindenütt előfordul. Víz is elegendő mennyiségben áll itt rendelkezésre, csak sikerüljön kivonni belőle a káros, szennyező anyagokat.

Mögötte a kis úrhajó beleveszett a sivatag végtelenségébe. Az iránytű gyengén és rendszertelenül működött. Ha csak rá hagyatkozna, könnyen eltévedne. De szemközt a dombvidék megbízható támpontul szolgált a tájékozódáshoz.

Hamarosan messzire elterülő tenger partjára érkezett, ebbe ömlött a patak, amely mentén eddig haladt. A túlsó part három vagy négy kilométer távolságban látszott. A felszín oly gyengén hajlott, hogy csak tíz kilométeres gyaloglás után takarta el tekintete elől úrhajóját az a lankás magaslat, amely mögött a hajó feküdt.

Az átmenet a szárazföldről a tengerbe is lassú volt. Maga a sekély vizű tenger egy csaknem háromszáz méter széles vizenyős partszegély után következett. A víz

tiszta és átlátszó volt, de életet sehol nem fedezett fel benne. Hullámok sem fodrozták a felületét, mert tökéletes szélcsend volt.

Wilson kezdte kétségbe vonni, hogy itt egyáltalán valamikor is fúj a szél.

Habozott. A vízfelület jobbra-balra olyan messzire nyújtózott, hogy nem is látta a végét. A tenger megkerülése túlságosan sok időt vett volna igénybe. A palack tizenöt órára elegendő levegőt szolgáltat, a tartalékból további tíz órára futotta. Az a néhány sűrítmény, amit zsebeibe tett, két napig megóvja az éhezéstől.

Ha a víz mélysége túlságosan nem változik meg, akkor átgázolhat a tengeren. Egy méternél aligha mélyebb. Továbbment. Már egy kilométerre járt a parttól, s a víz még alig lepte el csizmája talpát. Később a bokájáig ért. Végül is, amikor körülnézett, nem tudott szabadulni valami kísérteties érzéstől. Mindenütt vizet lótot, és az volt az érzése, mintha nem benne, hanem rajta járna.

Ahol legmélyebb volt a tenger, ott a térdéig ért. De a nedvességet ott sem érezte, mert a csizma és az űröltözék légmentesen zárt. Azután megint emelkedni kezdett a talaj. Egy jó óra alatt átlábolt a vízen. A talaj egyre szárazabb lett, és hamarosan ismét a homokos és részben sziklás sivatagon járt, amelyen nyoma sem mutatkozott semmiféle növényzetnek.

Fokozta az iramot, és délig jókora utat tett meg. A dombok lankái közelebb kerültek, s szelíden emelkedtek előtte. Reménye, hogy kavicsos helyre bukkan, nem igazolódott. Lába mindenütt csupasz, szilárd kőzeten taposott, amelyet vékony rétegben homok lepett be.

Lehet, hogy ebből a homokból évmilliók múlva, ha majd az első növények létrejöttek, humusz lesz. De most még a baktériumok és egysejtűek egymástól elkülönülten éltek, nem alkottak sejttelepeket, így hát soká fog tartani, amíg az első kezdetleges élőlény kifejlődik.

Felkapaszkodott a dombtetőre, de az elébe táruló kép csalódást okozott. A túlsó oldalon a táj ugyanolyan volt: a síkság egészen a látóhatárig nyújtózott. Igazi hegységek csak a bolygó másik oldalán emelkedtek. De oda már soha nem jut el.

A gyorsan vándorló nap segítségével tájékozódott, és aprócska pontként felfedezte űrhajóját a távoli horizonton. Légvonalban legkevesebb húsz kilométernyire volt.

Nem maradhatott itt sokáig, ha nem akarta kockáztatni, hogy egyszer csak kifogyjon a levegője. A főpalack néhány óra múlva kiürül. De néhány óra, és be is sötétedik. A nappal igen gyorsan tovatűnik. Az is lehet, hogy a szabadban kell éjszakáznia.

A dombról lefelé gyorsabban haladt. Ellenállhatatlan vágy támadt benne, hogy

kiterjesztett karral a levegőbe emelkedve ereszkedjék alá a mélyebben felevő síkságra, de a nehézkedési erő csaknem akkora volt, mint a Földön, s a talajhoz kötötte. Sőt, míg egyebet is tett: a mélybe rántotta őt.

Wilson lába ugyanis egyszerre csak a semmibe lépett. Előbb még homok volt ott, de ahogy rálépett, lába alatt beszakadt a talaj. Apró lyuk keletkezett, s a homok szitálni kezdett befelé. Egyre gyorsabban pergett. Olyan volt, mint egy légörvény, még Wilsont is magával sodorta. Hiába kísérelte meg, hogy visszaugorva megmeneküljön, már késő volt.

Lába beszakította a sziklás talajt, mintha vékony jégrétegre lépett volna. Teste előrebillent, másik lába megbicsaklott, és Wilson most már mindenesztül feltartóztathatatlanul az ismeretlen mélységbe zuhant.

Csaknem húsz métert esett lefelé, amíg talajt nem ért. Hatalmas kupac tetejére huppant, a puha homok tompította az ütődés erejét. Noha bal lábszárába éles fájdalom nyilallt, és alaposan megütötte magát, a húszméteres zuhanást jól megúsza.

Csaknem egy percig mozdulatlanul feküdt, azután megpróbált felemelkedni. Feje fölött a magasban egy szabálytalan darab eget látott. A fénysugarak függőlegesen estek be, és csak nyomorúságosan világították meg körülötte az üreget. A térdére emelkedve lassan körülnézett.

A sziklaüreg körös-körül beleveszett a homályba. Semmi nem vallott arra, hogy falai lennének, vagy valamiképpen körül volna határolva. Egy homokhalom tetején térdelt. Ez a halom pontosan a magasban tátongó lyuk alatt volt, vagyis odafentről már hosszú ideje pergett alá a homok.

Földalatti üregben volt. Valamikor víz folyhatott itt, az mosta ki ezt az üreget, amelyet vékony sziklaréteg választott csak el a külvilágtól. Lehetséges, hogy a szikla évezredek alatt vékonyodott így el, s mindeddig kitartott, de most az ő súlya alatt beszakadt.

Végre felegyenesedett Wilson. Bal lába fáj még, de láthatóan semmije sem törött el. Oxigénpalackja is a helyén volt, és a légzőberendezés kifogástalanul működött.

Ijedten nézett az órájára. A nap bármely pillanatban eltűnhet. Hamarosan besötétedik.

Ő pedig itt rostokol, mint valami kelepcében. Nem számíthatott rá, hogy sötétben megtalálja a kifelé vezető utat. Különben is: hogyan győzhetné a húszméteres szintkülönbséget?

Semmiféle segédeszköz nem állta rendelkezésére. Ha legalább lenne itt egy sziklafal, amely felnyúlik a nyíláshoz, akkor majd megtalálná a módját, hogy feljusson rajta. De a szabadba vezető nyílás megközelíthetetlenül terpeszkedett pontosan a feje fölött, noha látszólag karnyújtásnyira volt csak tőle.

Lassan világosodott meg előtte, hogy helyzete reménytelen. Holnapra pedig levegőkészlete is kimerül!

Óvatosan leereszkedett a homokdombról, míg csak újra sziklás talajt nem ért a lába. Ekkor előrenyújtott karral elindult, s addig ment, míg ujjai egyszerre csak sima falba nem ütköztek. Hála isten, börtöne legalább nem végtelen kiterjedésű.

Itt szinte koromsötét volt. Addig kotorászott ruhája külső zsebében, amíg megtalálta a rúdlámpát. Az elem elég erős volt ahhoz, hogy reggelig világítson neki, de csak egy darab volt nála. Ezért elhatározta, hogy takarékosan bánik vele. Először is meggyőződött az üreg méreteiről. Majdnem kör alakú, harminc-negyven méter átmérőjű terem volt. Két, szemközti oldalon a barlang elszűkült, és keskeny járatban folytatódott. Egyik oldalon a járat enyhe emelkedővel a hegy gyomrába nézetett, a másik oldalon szinte észrevétlen lejtéssel ereszkedett lefelé.

Csaknem tíz percig állt a két járat előtt, fontolgatva, hogy melyiken induljon el. Odakint közben rohamosan sötétedett. A lyuk, amelyen keresztül az imént lezuhant, nem volt többé alkalmas rá, hogy a tájékozódáshoz támpontul szolgáljon, mert, csak ha pontosan alatta állt, akkor láthatott rajta keresztül néhány csillagot.

Talán jobb, ha a lefelé haladó járaton indul el. Valahol ki kell hogy jusson rajta a szabadba, mert ha itt valamikor víz folyt, annak okvetlenül bele kellett ömlenie a kis tengerbe. Viszont ha a felfelé haladó folyosón indulna el, lehetséges, hogy sohasem jut ki a föld alól. A víz bizonyára a több méter vastag sziklán keresztül szivárgott be fentről, anélkül, hogy észrevehető járatot vájt volna ki magának.

Amikor végre elhatározásra jutott, megkönnyebbült. Leült a homokbuckára, és jobb karját visszahúzta az úrruhába, hogy hozzáférjen a tápanyagkivonatokhoz. A tabletták nem voltak jóízűek, de csillapították éhségérzetét, és a szomjúságát is oltották. Miután így erőre kapott, felemelkedett, és újra meggyújtotta a lámpát.

A csillagok eltűntek a feje felett.

A folyosó eleinte elég magas volt ahhoz, hogy kiegyenesedjék, de azután szemlátomást szűkülni kezdett. Hamarosan már négykézláb kellett kúsznia az alacsony járatokban, amelyek azonban többnyire kisebb termekbe torkolltak. A sajtóságos cseppkőalakulatokkal ékes járatok és termek tökéletesen víztelenek voltak. A levegő mozdulatlan. A külső mikrofon semmi zajt sem jelzett.

Fiatal korában Wilson több földi barlangtúrán vett részt, de egyik sem hasonlított ehhez. Túráikon annak idején még a legelhagyatottabb barlangzúgokban is megtalálták az élet nyomait: egy-egy denevért, pókot, vagy akár csak megkövesedett csigát és más tengeri állatot.

A Virginis II barlangjaiban semmi nem vallott arra, hogy itt valaha is volt valamilyen élet. A kőzet halott és élettelen, s alig mutatkoztak rajta a szétmállás előjelei. Csak a valamikor erre folyt vizek hagyták hátra nyomaikat.

Ha nincs órája, Wilson az időbeli tájékozódás képessége is cserbenhagyta volna. Hamarosan azt se tudta, hogy még csak órák avagy már napok óta kúszik a szűk folyosókban. De órája késhetett is. Ekkor eszébe jutott oxigénpalackja. Ha tud lélegezni, akkor nem lehet még tizenöt órája annak, hogy útnak indult.

Halotti csönd vette körül. Wilson még soha nem érezte ilyen kézzelfoghatóan a magányosságot.

És egyszerre csak ráeszmélt, hogy fél.

Lámpájának fénye megvilágította a csupasz sziklafalakat, amelyek mintha egyszer s mindenkorra magukba zárták volna. Soha többé nem szabadul már innen. A harc céltalan. Ebből a sziklabörtönből nincs kiút.

Ráadásul a levegőszolgáltatás pontosan abban a pillanatban szakadt meg, amikor egy szűk szakaszon próbált nagy erőfeszítéssel keresztülvergődni. Éppen oldalvást s félig a hátán feküdt, amikor a baj bekövetkezett.

Nem kapott több levegőt.

Ebben a helyzetben valóban lehetetlen volt a palackcsere. Gyorsan csavart egyet a vésztartalék csapján, amely még további öt percre biztosította számára az életet. Ha most visszakúsznék, ez legalább öt percig tartana. Szempillantás alatt határozott. Noha nem látszott, hogy a folyosó kiszélesednék, kúszva elindult előre.

Megpróbált takarékoskodni maradék levegőjével, de nem tudta elejét venni, hogy ne lihegjen, és hogy az alacsony hőmérséklet ellenére ne kezdjen el izzadni. Kikapcsolta a fűtést.

Egyre gyorsabban lélegzett, mert a levegőkeverék oxigéntartalma rohamosan csökkent. Lámpájának sugara tíz méterrel távolabb sima sziklafalra vetődött. Ott talán elhajlik a folyosó.

A vágyott sziklabolt, amelyben kiegyenesedhetne és palackot cserélhetne, csak nem jött. A sziklamennyezet valamivel feljebb emelkedett, de csak annyira, hogy felülhetett. Mivel alig kapott már levegőt, hozzákezdett a palackcseréhez.

Menten jobban lett, mihelyt friss oxigén áramlott a tüdejébe. Csakhogy most már mindössze tíz rövid órácskára elegendő oxigénkészlete volt. Az órára nézett. Másnap kora délutánig tart még a levegője. Ez is csak azért, mert a Virginia II-on rövidebbek a napok, mint a Földön.

Hajnalig el kell hagynia a barlangot.

A kiürült palackot zsebre tette. Szerencsére ezek az újfajta préselt üvegek kicsik voltak, s így az ember kényelmesen magával vihette őket.

Az, hogy megforduljon, eszébe sem jutott, noha tisztában volt vele, hogy ha az eddigi irányban továbbhaladva nem jut ki a barlangrendszerből, akkor elveszett.

Kint már minden bizonnyal hajnalodott. Most hát könnyebb lesz észrevennie a kifelé nyíló hasadékokat. Úgy becsülte, hogy eddig két kilométernyit haladhatott előre a föld alatt, és most valószínűleg a síksággal egy magasságban van. Ha a föld alatti folyosó még tovább tart, hamarosan a tenger medencéje alá jut, aminek kellemetlen következményei lehetnek.

Egyszer aztán, amikor a rúdlámpát eloltotta, feje fölött derengő fényt fedezett fel. A földfelszín néhány méternyire volt csak, de az oda vezető út túlságosan szűknek bizonyult. Mindazonáltal megújult kedvvel kettőzte meg erőfeszítéseit, hogy gyorsabban haladjon előre.

A folyosó hirtelen lejténi kezdett, és meredeken vezetett az ismeretlen, sötét mélységbe. Wilson odavilágított – és megborzadt.

A járat tőle ötméternyire mozdulatlan fekete víztükörbe torkollott.

Wilson előtt két lehetőség nyílt: vagy megfordul, és amíg visszajut oda, ahonnan a zuhanás után elindult, felhasználja egész oxigénkészletét, és megfullad, vagy a víztől sem riad vissza, hanem tovább igyekszik előre.

Víz vagy mérgező levegő, ez alapjában véve mindegy. Sőt, a víznek megvolt az az előnye, hogy a nehézkedésből eredő következményeket ki lehetett kapcsolni. Ha a járat szélesedik, esetleg még gyorsabban is haladhat, mint eddig.

Alig egy percig habozott csak, azután továbbindult, és hamarosan belegázolt a vízbe, amely azon nyomban könnyítette a súlyán. Úgy vélte, mintegy tíz méterrel lehetett már a víztükör alatt, amikor a lejtő hirtelen megszűnt. A lámpa fénye csak nehezen tört magának utat kétoldalt a falakig, amelyek belevesztek a zölde végtelenségbe.

Egy vízzel színültig teli, óriási föld alatti terem küszöbén állt. A víz a boltozatig ért, amely itt – közvetlenül a felszín alatt – csak néhány méter vastag lehetett. De lefelé – úgy látta Wilson – a terem határtalan volt. Ha nem volna víz benne,

sohasem tudna keresztülhatolni rajta. Lehet, hogy ötven, de lehet, hogy ötszáz méter mély.

Ellökte magát, és belelibbent a zöld semmibe. Úszva haladt előre, s a követendő irány tekintetében az egyetlen támpont a boltozat volt. Ez lassan hátrált a feje felett, hamarosan a lejtő torkolata is eltűnt mögötte.

A zölden csillogó végtelenség kellős közepén lebegett. Wilson előtt ebben a pillanatban megvilágosodott a rokonság a tenger és a világűr között: mindkettőben súlytalanul lebeghet az ember, mindkettő határtalan.

Ámbár – gondolta Wilson – a tenger, illetve a világűr és e között a víz között, amelyben úszott, van egy alapvető különbség: a világűrben is meg a tengerben is valamilyen formában van fény, ez a föld alatti, vízzel teli üreg azonban tökéletesen sötét.

Ha Wilson eloltotta a lámpát, a világ megszűnt körülötte, Még egy magányosan a világűrben lebegő ember is lát csillagokat, halvány spirálködöket, amelyeken tekintete megpihenhet, bármilyen reménytelen is egyébként a helyzete. A tenger mélyébe merülő bűvár is látja még maga felett a nap opálos fényét.

De Wilson semmit sem látott, mihelyt a lámpa kialudt.

Újra felgyújtotta, még mielőtt erőt vett volna rajta a rémület. A lámpa fényt és reményt öntött belé, mentőöv volt számára, s az egyetlen eszköz, amely lehetővé tette a tájékozódást. Megkönnyebbülten fellélegzett, amikor eszébe jutott, hogy takarékos használattal az elem sem merül ki hamarabb, mint az oxigénpalack. Legalább nem kell majd koromsötétben meghalnia. Hét vagy nyolc órája volt még hátra.

Egyenletesen tempózva siklott tovább, közvetlenül a boltozat alatt. A szikla itt szinte teljesen sima volt, alig akadt rajta kiszögellés, ezeket pedig idejében kikerülte. Olykor-olykor bemélyedések is mutatkoztak a sziklafalon, de egyik sem vezetett ki a szabadba. Sebesen haladt, legalább ötször olyan gyorsan, mint az imént a keskeny járatokban. Úgy vélte, hogy most már a tenger medencéje alatt úszhat, és hirtelen megvilágosodott előtte, milyen különös ezen a bolygón a víz eloszlása.

Az óceán maga szelíd és sekély volt. Ha az ember a felszíni vizekből ítélte, akkor azt látta, hogy a Virginis II vízben szegény bolygó, amelyet szinte kizárólag szárazföld alkot. De a látszat csalt. Egy viszonylag kemény, vízhatlan sziklaréteg alatt rejtőzött a tulajdonképpeni, sok száz méter mély tenger. Ha a víztömegek nem találtak volna utat maguknak ezekhez a föld alatti üregekhez és könnyen oldódó kőzetrétegekhez, akkor a Virginis II-t egészen belepte volna a víz, és az

óriási víztükörből lapos szigetekként csak a legmagasabb dombtetők emelkednének ki. A benyomás éppen az ellenkező lenne, mint most: a Virginis II a tengerek bolygója volna.

Mindez keresztülfutott Wilson agyán, míg a lámpa fényétől gyengén megvilágított tengerben úszott. Időnként leoltotta a lámpát, hogy felfelé tekintsen. Ha volt egyáltalán valahol összeköttetés a külvilággal, akkor azt csak ilyen módon fedezhette fel.

És ekkor – már csak négy órára elegendő oxigénje volt – hirtelen egész testében összerázkódott.

Előtte gyenge fénysugár tört át ferdén a magasból, s lehatolt hozzá.

Nem gyújtotta meg most már a rúdlámpát, hanem az átszűrődő derengés felé úszott. Rohamosan világosodott, és végül – alig akart hinni a szemének – metszően éles fény vágott kutató tekintetébe.

A nap! Ott volt felette az életmentő nyílás, csupán néhány méteres vízréteg választotta el tőle.

Felúszott a nyíláshoz. Feje kibukkant a vízből. Körülnézett, és azonnal megismerte a tájat.

Kicsiny nyílás volt alatta, talán másfél méter széles. Az egyetlen összeköttetés a tenger és a föld alatti óceán között. Megrémült, mert hirtelen úgy érezte, mintha a lyuk ismét le akarná őt rántani a feneketlen mélységbe. Önkéntelenül is heves úszómozdulatot tett, és most már talajt ért a lába. A tenger alig egy méter mély volt. Tegnap bizonyosan itt haladt el a közvetlen közelben. Elképzelte, mennyire megijedt volna, ha egyszer csak elveszti lába alól a talajt.

Körülnézett, hogy tájékozódjék. Az úrhajó innen már csak tíz kilométernyire lehetett. Ez jó kétórás gyaloglás. Ha semmi közbe nem jön, akkor megmenekült. Még éppen négy órára való levegője volt.

A víz egyre sekélyebb lett, s Wilson hamarosan elérte a partot. Most azután rákapcsolt, és nemsokára arra a helyre érkezett, ahonnan már láthatta hajóját.

A látvány megijesztette. Szemét hitetlenül tágra nyitotta, és még a szívverése is elállt.

Egy úrhajót látott a sajátja mellett.

Nagy, ormótlan alkotmány volt, néhány évtizede még a legmodernebb típusnak számított, de ma már csak csapatszállító és kereskedelmi járműként használták. Megvolt az az előnye, hogy vízszintes irányban tudott leszállni. A rakodónyílás ez esetben csupán egy méternyire volt a földtől, és ha a csapóajtót lehajtották, az

rampául is szolgált. így azután a be- és kirakodás gyorsan ment.

Wilson csak bámulta ezt a csodát, anélkül, hogy felfogta volna. A helyzet túlságosan hirtelen változott meg. Egy jó órával ezelőtt már szinte teljesen feladta a reményt, hogy életben marad. A háromhónapnyi haladék pedig szinte mesének tűnt. És most, íme, alig tíz kilométernyire innen egy űrhajó hever, amely a földről érkezett. Csak lassan értette meg, hogy megmenekült.

Újra elindult, és moss már szaporábban lépegetett. Éhségét, szomját elfelejtette. Sőt, már arra sem gondolt, hogy az imént még életveszélyben volt.

Alig egy óra múlva azonban furcsa megállapítást tett. Meg tudott már különböztetni kis pontocskákat, amelyek ide-oda jártak az ismeretlen alkotmány és az ő űrhajója között. Nyilván az idegen hajóval érkezett emberek. Valahányszor a saját hajójuk felé tartottak, terhet vittek, majd üres kézzel tértek vissza.

A felismerés úgy érte, mint a villámcsapás. Kirámolják a hajóját. Azt hiszik, hogy gazdátlan, legénysége elpusztult. Ha nem siet, előfordulhat, hogy elrepülnek, s ő itt marad. Akkor aztán valóban vége, két-három óra múlva halott.

Futásnak eredt. Lihegett, s kiütött rajta a veríték. Egy kis domb több mint tizenöt percre eltakarta előle a kilátást, majd felért a dombtetőre. Az idegen hajótest ott feküdt előtte, nem egészen kétszáz méternyire tőle. Szorosan mellette az ő hajója.

Továbbment, míg csak észre nem vették.

A munkát azonnal abbahagyták, és csodálkozva bámultak rá. Wilson észrevette, hogy fegyvert viselnek. De ez megszokott dolog volt azoknál, akik idegen bolygó földjére léptek. Mindazonáltal ritkán fordult elő, hogy egy kereskedő felkeressen egy háromkeresztes naprendszer. Egyike volt ez ama véletleneknek, amelyek mindig olyankor adódnak, amikor látszólag már semmilyen kiút nincs.

Kikapcsolta űrruhája fűtését, és az áramot átkapcsolta az adóvevőbe.

Csak így remélhette, hogy megértethetik magukat egymással.

– Istenem . . . , majdnem elkéstem! – lihegett.

Az egyik férfi, egy széles vállú alak, néhány lépéssel közelebb jött.

– Maga kicsoda? – kérdezte nyersen. Első meglepetéséből magához térve nem csinált belőle titkot, hogy a váratlan találkozás a legkevésbé sem volt ínyére. Honnan jön?

Wilson megállt, közvetlenül az idegen előtt. Az arc, amelyet maga előtt látott, aligha volt barátságosnak mondható. A szürke szemek kutatóan és parancsolóan, néztek rá. A száj körül ijesztő vonás uralkodott. Előreugró álla vadállatéra

emlékeztetett.

– Wilson Rex vagyok. Az a hajó ott az enyém.

– Azt hittük, senki nem maradt életben – mondta az idegen. – Jenner vagyok, a kereskedő. Talán hallott is már rólam.

– A kereskedő? – kérdezte Wilson ijedten. Természetesen hallott már Jennerről és embereiről. Kalózok voltak, fosztogattak. Az úrhajóhad már több mint tíz éve kereste Jennert, de az mindig egérutat nyert. És ha sikerülne is elcsípni, nem tudnának rábizonyítani semmit. Úgynevezett “kereskedő” volt, a valóságban azonban ő és emberei az idegen bolygókon rekedt úrhajók kifosztásából éltek.

Van talán valami kifogása?

– Nem, nincs – mondta Wilson. – De nem veszem jó néven, hogy a hajómat kirabolják.

– Azt hittük, gazdátlan. Ha nem tudná, jogunk van elhagyott javakat biztonságba helyezni. Itt csak értelmetlenül elrohadná. Akárcsak maga, ha nem tér észhez. – Mi ez? Fenyegetés?

Wilson kezdte rosszul érezni magát. Kétségbeejtő helyzetben volt, hiszen egy felfegyverzett bandával állt szemben, ezek nem sokat teketóriáznak vele, ha személye kényelmetlenné válna nekik. Ha egyáltalán van még valami, ami segíthet rajta, akkor az csak a színlelt vagányság.

– Azt hiszi, visszahordunk újra mindent? Ha akar, jelünk jöhet.

Legyek én is kalóz? Jenner gúnyosan mosolygott.

– Nem maga lesz az első, aki kereskedőnek ment, mikor már a szellemi munka nem fizetődött ki többé. Vagy talán azt akarja mondani, hogy valaha is végzett testi munkát?

– A *Világújság* tudósítója vagyok. Az úrhajóhadnak tudomása van ittlétemről.

Jenner arcán még mindig ott volt a gúnyos vigyor.

– Embereim egytől egyig tanúsíthatják, hogy a maga rádiójeleit fogtuk, és azért repültünk ide, hogy kimentsük vigasztalan helyzetéből. Amint látja, nem félünk a flottától. Nincs, aki bármit is ránk bizonyíthatna. Nos, rajta, jöjjön! A hajóban majd tovább diskurálunk.

A kalózok hajójában – ezt tudta Wilson – elveszett ember, hacsak nem sikerül túljárnia az eszükön. De itt kint az útonállókkal szemben egyáltalán semmilyen esélye sem lehetett. Nem volt fegyvere, még csak egy zsebkése sem. Ezenkívül levegőkészlete is már csak alig egy órára volt elegendő.

Jenner az embereihez fordult:

– Hé, Hendricks, a daruval emeljétek be a hajót. Nem kell tovább cipekednetek, eléggé lecsökkentettük a súlyt. Tudnia kell – fordult most Wilsonhoz –, hogy darunk már nem a régi, máskülönben már itt se lennénk. No gyerünk!

Előrement. Wilson követte. Ez a Hendricks – állapította meg magában – amolyan elsőtiszt-féle lehet, és a Jenner helyettese. Kiosztott néhány parancsot a többieknek, mire a nagy hajóból kinyúlt egy fémkar, egyre hosszabb lett, míg csak el nem ért a kisebbik hajóhoz. Ekkor mágneses fogók váltak ki belőle.

Többet nem láthatott már Wilson.

Jenner maga előtt betolta a légzsilipbe. A csapóajtót becsukták. Levegő áradt be, azután a kalóz lecsavarta fejről a búrát.

– Mi lesz? Vagy talán örökké az üvegkalitkájával akar futkosni?

Wilson levetette úrruháját, és Jenner után kilépett a folyosóra. Mindenfelé beépített lövegeket látott, amelyeket egyetlen gombnyomással működésbe lehetett hozni, néhány szempillantás alatt tűzokádó erőddé változtatva a teherszállító úrhajót.

Jenner a parancsnoki fülkébe vezette Wilsont, amely a hajó orrában volt. A kupola szabad kitekintést engedett a hajó közvetlen környékére. Wilson látta, amint az ő kis hajója éppen eltűnik a teherhajó gyomrában.

– Ez egyszerűen lopás! – szólt. Jenner rágyújtott.

– Lopásnak nevezi, hogy megmentjük magát a biztos haláltól, használhatatlan ladikját pedig gondjainkba vesszük? Mondhatom, furcsán fogja fel az élet tényeit. És még maga nevezi magát riporternek vagy újságírónak?

– El akarta lopni a hajót, felszereléssel együtt. Ha nem jelenek meg idejében, itt maradtam volna tehetetlenül.

– Honnan tudhattuk, hogy még él valaki? Egyébként csak nem akarja azt mondani, hogy ezzel a szardíniásdobozzal jött ide? Az ilyen kisegítő hajók egyszeri fénysebességre is alig képesek.

Wilson nem felelt rögtön. Azon gondolkodott, hogy tanácsos-e Jenner előtt felfedni az igazságot. E pillanatig nincs a kezében bizonyíték ellene. Annyi szent, hogy akármelyik másik úrhajó is megkísérelte volna a segédhajó értékes élelmiszerkészleteit és berendezési tárgyait, majd pedig magát a hajót biztonságba helyezni. Nem is keltett volna benne gyanút a dolog, ha nem ismeri a "Jenner" nevet. De így . . .

– Expedícióval jöttem ebbe a naprendszerbe . . .

- Tudja, hogy három kereszttel van a térképen megjelölve?
- Ugyanolyan jól, mint ön – vágott vissza Wilson. – De mi az űrhajóhad tudtával jöttünk, úgyhogy küldetésünk úgyszólván félhivatalos. Én magam támaszpontként maradtam vissza ezen a bolygón.

És mifajta expedíció a maguké?

Ismeri Ralf Warrent?

Jenner gondolkozott. Egyszerre csak felderült az arca.

- Mi? Csak nem az a szenzációhajász fickó? Hm, ővele éppenséggel van némi leszámolnivalóm. Egyszer közzétett egy cikket az űrkereskedők erkölcsének hanyatlásáról, s ebben engem egyszerűen kalóznak titulált, holott semmiféle bizonyítékot nem tud felhozni ellenem. Ralf Warren itt tartózkodik?
- A Hadesen van, a halálbolygón. Jenner öblösen, megelégedetten nevetett.
- Itt az ideje, hogy átkereszteljék a Hadest. Ez az én specialitásom: felkeresem a tiltott bolygókat. Eddig ezek voltak a legjobb üzleteim.
- Megtalálta a szerencsétlenül jártak hajóit, és kirabolta őket.

Jenner úgy tett, mintha fájlalná az ilyen beszédet.

- Hogy fejezheti ki magát valaki ilyen ügyetlenül! Pórus járt hajókra bukkantunk, de sohasem találtunk embereket, akik túléltek volna a hajótörést. Így azután megmentettük az anyagokat. Kész.
- És hogyhogy soha senki nem tudott ezekről a dolgokról? Ha már megtartotta magának az idegen tulajdont, legalább az eseteket jelentette volna.
- Még mit nem!? Hogy mi végezzük el a veszélyes munkát, és mások zsebeljék be a hasznot? Kacagnom kell.
- Ez lopás! Maga kalóz, fel fogják kötni, ha elcsípi!
- Ez nem lopás, különben ez csak szemlélet dolga, barátom! De ne veszekedjünk. Tehát hol bujkál a maguk expedíciója?
- Mondtam már. A Hadesen.
- Hányan vannak?

Wilson habozott. Azután rájött, hogy céltalan a hazudozás.

- Csak Ralf Warren. Ketten vagyunk, és azért jöttünk, hogy megfejtsük a Hades bolygó titkát. A lap számára jó cikk lett volna.
- Hogyhogy volna? Mit jelentsen ez?

– Azt, hogy Warren minden valószínűség szerint meghalt. Néhány napja már, hogy nem kaptam tőle üzenetet.

Jenner pár pillanatig fürkésző szemmel nézte Wilsont, azután kurtán felnevetett.

– A két firkász! Azt gondoltátok, hogy ügyesebbek lesztek, mint a flotta valamennyi eddigi úrexpedíciója? Mondhatom, jók az idegeitek! Warren természetesen meghalt. Erről szilárdan meg vagyok győződve. De a Hades nem az első olyan bolygó lesz, amelyre mi a három kereszt ellenére is leszállunk. Ez ideig még mindig kifizetődtek az ilyen vakmerő vállalkozások.

Wilson érdeklődő pillantással nézett a kalózra:

– Ezzel ugyebár azt akarja mondani, hogy az eltűnt expedíciókat megtalálta és kirabolta?

– A maga jogi felfogása alapjaiban különbözik az enyémtől – figyelmeztette őt Jenner. – Természetesen megtaláltuk az elhagyott hajókat, a sírokat és a néhai legénység csontjait is, sőt olykor még naplókát és más feljegyzéseket is találtunk. Elárulhatom magának, hogy ha az ember tudja, milyen veszélyre kell számítania, akkor minden háromkeresztes bolygó tökéletesen ártalmatlanná válik. Nos, mi megvizsgáljuk az elveszett hajókat, és magunkkal visszük, amit a mi szempontunkból értékesnek ítélünk. Ezt csak nem nevezi rablásnak?

– Az úrhajóhad másképp vélekedik. Én is. Magának érintkezésbe kellett volna lépnie a hatóságokkal, és jelentenie felfedezéseit. Bizonyosan tekintélyes jutalmat ítélték volna meg a becsületos megtalálónak.

Jenner most már nem nevetett.

– Úgy gondolja? Az egész zsákmány mégiscsak kedvemre valóbb. Olykor csekély a zsákmány, gondoljon csak a maga nevetséges kis hajójára. De még ez is megér testvérek között egy százast. Persze, van hogy jól kifizetődik egy ilyen út. A Delta Capricorni III-n például találtunk egy úrhajót, amelynek a raktárában tíz évre szóló élelmiszerkészlet volt. Azonkívül egy láda tele szintiszta uránnal, és más apróságok. Ez a naprendszer is tiltott, és ötven fényévnnyire van a Földtől.

– Miért nem tért vissza az a hajó? Miért pusztultak el az emberek?

Jenner kissé előrehajolt.

– Képzelve csak: a Delta Capricorni lakott bolygó. Nagyon értelmes és vérszomjas lények lakják. Az illető expedíció nem tudott erről. A leszállásnál semmiféle óvintézkedést nem tettek. Mi ellenben felfedeztük a bennszülötteket az energiapajzsunkkal.

Jenner hűvösen felnevetett, amikor látta Wilson kérdő tekintetét.

– Igen, a pajzs segítségével. Amikor nekifutattak, energiakisülés következett be. A bolygó lakói ugyanis láthatatlanok. Annak a bizonyos expedíciónak minden egyes tagját megölték.

Wilson reszketett a felindulástól.

– És maga ezt a hírt elhallgatta az úrhajóhad elől? Képzelve csak el, mekkora veszélyt jelentenek a mi világmindenségünknek ezek a láthatatlan észlények!

– Idejében meg fogják tudni. Jó kis történet kerekednék ki belőle az újságjának, mi? No de sajnos nem lesz alkalma leadni nekik a cikket.

Wilson érezte, hogy egész teste libabőrös lett. – Mi a terve velem?

Jenner újra felnevetett. De ez fenyegető nevetés volt. – Semmi különös. Elvünk, hogy csak akkor veszünk gondjainkba hajót, ha az utasok vitán felül meghaltak. A maga esetében kissé elhamarkodtuk a dolgot, tehát tisztáznunk kell a tényállást. Természetesen maga a barátjával, Warrennal együtt a Hadesre repült, és a kis segédhajót valamilyen okból hátrahagyták. Mi megtaláltuk. Maga viszont Warrennal együtt elpusztult a Hadesen. Még a holttestüket is megtaláltuk, legalábbis a magáét.

Wilson elsápadt.

– Ez gyilkosság, Jenner! Ezt nem teheti meg!

– Kalóz vagyok, ahogy maga is több ízben megállapította. De kereskedő is vagyok, aki az életveszély kockázatát vállalva idegen bolygókról szerzi be áruját. Nem tehetnek ellenem semmit, mert nincs senki, aki bármilyen tiltott dolgot rám tudna bizonyítani. Maga túlságosan sokat tud. Már csak ezért is meg kell halnia. De ezen túlmenően a maga halála egyúttal kifogástalan alibi is a számomra. Nos, érti már?

Wilson lassan rábólintott, miközben lázasan gondolkozott, hogy nincs-e kiút ebből a helyzetből, de semmiféle kézzelfogható eredményre nem jutott. Talán később kínálkozik valamilyen lehetőség. Majd a Hadesen.

– És ha védekezni fogok? – kérdezte túlzott szorongást mímelve, hogy leplezze reménykedését.

– S ugyan hogyan? – érdeklődött Jenner udvariasan. Kis zsebsugárvetőt vett elő, és a riporterre irányította. – Elég a sok fecsegésből! Jöjjön, bekísérem az ilyen esetekre készenlétben tartott fülkébe. Még van egy kevés, ideje. Sorsa majd csak akkor pecsételődik meg, ha leszálltunk a Hadesen. De az még néhány nap, mert előbb át kell kutatnunk a Virginis II-t további hajók után. Ha már ilyen nagy útra szántuk el magunkat, kell hogy az kifizetődjék. No, indulás!

Wilson ment elől. A folyosó végén Jenner kinyitott egy ajtót. Az ajtó egy kis helyiségbe szült, amelynek berendezése ágyból, asztalból és székből állt. Kis kerek kajütblakon át kilátás nyílt a szabadba is. A riporter a fülke közepén megállt.

– Amíg a Hadesre érünk, talán eszébe jut valamilyen jobb megoldás is – szólalt meg Wilson nyugodt hangon. – Rablás vagy gyilkosság, az nem mindegy, Jenner!

A kalóz mosolygott.

– Legyen csak nyugodt, Wilson. Magát senki sem fogja meggyilkolni. Meg fog halni, anélkül, hogy valaki is kezét emelne magára. Nem véletlen, hogy a Hadest a halál bolygójának nevezik.

Az ajtó már régen becsukódott mögötte, s Wilson még mindig a síkos, hideg fémfalra meredt.

Azután leült a keskeny ágyra, és fejét tenyerébe hajtotta. Most valósággal vágyódott a föld alatti óceán után, amelyet egy-két órával ezelőtt még valóságos pokolnak vélt.

A *Hurrikán* óvatosan közeledett a tiltott naprendszerhez.

A Hades alig felismerhető fénypontként világított közvetlenül a nap – a Virginis – mellett. Ellenben a külső bolygó jóval szembetűnőbb volt, szinte be is töltötte már az egész képernyőt. A három férfi együtt szorongott a parancsnoki fülkében, amelyet csak két személyre terveztek.

Warner admirális az ajtóban állt, míg Bill és Ted a két pilótaülésben foglalt helyet. Bill kikapcsolta az automatikus vezérlést, és kézzel kormányozta a hajót. Ted lázasan számítgatta az új menetirányt, de Warner megzavarta.

– Felfedezett már valamit? – kérdezte. Ted összezavarodott, és nagyot káromkodott.

– A mennydörgős istenit! Egy percig sem tudja befogni a száját?

– Miért? – érdeklődött az admirális. – Olyan nehéz dolog az a számolás?

Bill jónak látta, ha beavatkozik, még mielőtt veszekedéssé fajul a helyzet.

– Nincs szükségem pályaadatokra, Ted. A *Hurrikán* jól kormányozható szemmérték után is. Különben is, a Virginis II itt van már a szemünk előtt.

Ted utálkozva eltolta maga elől számításait.

– Jó ürügy lett volna ahhoz, hogy elhallgattassuk Warnert. De sebjaj, inkább őt hallgatom, mint hogy felesleges számításokat végezzek.

Warner a torkát köszörülte, de egy szót se szólt. Előrehajolva figyelte az

ismeretlen bolygó felnagyított képét.

– Ahhoz, hogy találjunk valamit, közelebb kell mennünk – állapította meg Bill. – Hiszen csak a kis segédhajó várakozik a bolygón Wilsonnal. Remélem, a fickó nem követett el semmi ostobaságot.

– Levegőkészlete még néhány hétre elég, miféle ostobaságot követhetett volna hát el?

– A közeli halál tudata már sokakat megtévelyített – szolt komoran Bill.

Ted alig érthetően motyogta:

– Vannak, akik kényelmes hivatalokban ülnek, és mégis megőrülnek.

Warner admirális nem vette tudomásul a célzást. Úgy tett, mintha Ted Ringer a világon sem volna. Olyan feszülten figyelte a képernyőt, mintha az élete függne tőle.

A *Hurrikánt* már csak negyed fénysebességgel haladt, és tovább fékezett. A *Virginis II* ennek ellenére gyorsan közeledett, hamarosan feleslegessé vált a képernyő is. A felszíni tárgyak már szabad szemmel is könnyen felismerhetők voltak.

Kopár síkságok és itt-ott tengerek terültek el odalent, a dombvonulatokat és az egyetlen hegységet néhány folyó szelte át.

– Nyoma sincs növényzetnek, de a segédhajónak se – jelentette csodálkozva Warner.

Lassú repüléssel többször is megkerülték a bolygót, ügyelve rá, hogy ne hagyják felderítetlenül felszínének egyetlen pontját se. Wilson hajóját észre kell venniük, már csak azért is, mert ha meglátja őket, bizonyosan gondoskodik róla, hogy felfedezzék.

De nyolc óra után feladták a keresést.

Sokáig tartott, amíg egészen bizonyosak lehettek a dolgukban. Hiszen a korábban még éjszakai, de most már megvilágított félteke sem rejtette a hajót.

– Talán valami elemi csapás emésztette el – találgatta az admirális. – Homokvihar, árvíz, földrengés. – Nem volna szabad ilyen hamar abbahagynunk a kutatást. Végül is emberéletről van szó – figyelmeztette Bill. – Nem tudhatjuk, mi történt, de minden emberi számítás szerint Wilson Rex valahol ott lent van, és bennünket vár.

– Kutassunk hát tovább – döntött Warner. Ereszkedjék lejjebb, és repüljünk még lassabban. Tovább tart ugyan, de ezen nem változtathatunk. Nem szeretném, ha Rex nélkül kellene a Hadesre mennünk. Nincs kizárva, hogy Warren, mielőtt

meghalt, még további részleteket is közölt vele a veszedelemről.

Ted átvette a kormányt, Bill és az admirális pedig lefeküdt. Ötszáz méter magasan repült, és az alatta elvonuló tájak minden szabálytalanságát megvizsgálta. De azokról mindannyiszor kiderült, hogy csak sziklák, tavacskák vagy a homoksivatagon furcsa kis üregek.

Teltek-múltak az órák. Ted felébresztette Warnert, aki felváltotta őt. Utána Hawkinsra került a sor, Bill reménytelenül fogott hozzá feladatához.

Merő véletlen volt, hogy újra bekapcsolta a képernyőt. Inkább az unalom vitte rá, mint valamilyen meggondolás. A bolygó felülete nagyítás nélkül is világosan kirajzolódott előtte, még a rövidlátók figyelmét sem kerülhette volna el az űrhajó. Csakhogy amit Bill felfedezett, az nem is az űrhajó volt.

Szabad szemmel valószínűleg nem vette volna észre a kerek foltot, de a képernyő nagyításában az egyhangú síkság közepén világosan felismerhetővé vált, noha színárnyalatban nem ütött el környezetétől.

Bill megfordította a *Hurrikánt*, és mélyebbre ereszkedett. Most már a képernyő segítségével nélkül is látta a furcsa foltot, amelynek átmérője jó tíz méter lehetett. A homoknak nem a színe, hanem a szerkezete módosult, az átmenet a sivatagba szinte észrevehetetlen volt, ámde a kör közepén a homok megolvadt, majd üvegszerű masszává merevedett, s most olyan volt, mint a tükör lapja.

Bill összevonta szemöldökét.

Amit odalent látott, kétségtelenül neutronsugár műve. Ezeket a sugarakat a régebbi űrhajótípusoknál arra használták, hogy a le- és felszállásnál a hajtómű segítségével legyenek. Bill fejében megfordult, hogy egyes teherszállító űrhajótípusokon a törzs alatt, ahol a súlypont van, még külön is volt egy sugárberendezés, amelynek segítségével az űrhajó vízszintesen is leszállhatott. Egy ilyen hajó kötött volna ki a Virginis II-on? Ralf Warren *Új Világ* űrhajója modern gép, és az űrhajóhad többi hajójának is korszerű a meghajtása.

Megfontolásai gyors cselekvésre ösztönözték Billt. A *Hurrikán* nagy körívet írt le, azután függőleges helyzetet vett fel, és a figyelemre méltó folttól százméternyire leereszkedett a sivatagon.

Noha az űrhajó helyzetváltozását nem érzékelhette az admirális és Ted – a kajüt oly módon volt felfüggesztve, hogy helyzete állandó maradt –, mégis észrevették, hogy leereszkedtek. Futólépésben siettek a parancsnoki fülkébe.

– Hol a hajó? – kérdezte Warner, miután hiába nézett körül, mert homokon és lankás dombokon kívül mit se látott. – Miért szállt le?

Bill kifelé mutatott.

– Ha odanéz, admirális, és összehúzza kicsit a szemét, látni fogja, hogy a talaj elszíneződött. Ott nem nagyon rég úrhajó szállt le, azután felemelkedett. A szél nem tudta még azóta friss homokkal befújni a foltot. Véleményem szerint a hajó, két-három hete szállt ott le.

– Hajó? Miféle hajó?

– Hiszen ha ezt tudnám, nem lennének gondjaim. Mindenesetre jó lenné, ha kiszállnánk, és megpróbálnánk a nyomokból többet megtudni.

Tíz perc múlva az üvegszerű folt szélén álltak. A hőtől megolvadt homok kihűlve üvegszerű masszává merevedett. Ez az átalakulás a kör közepén volt a legszembetűnőbb, onnan kifelé fokozatosan csökkent.

Néhány csizmanyom is világosan felismerhető volt az érintetlen homokon. Mind egy bizonyos ponthoz vezetett egyöntetűen a folttól valamelyes távolságban. Itt a homokban mély nyom látszott.

A három férfi elképedve meredt e látványra, végül Warner torkát köszörülve megszólalt:

– Itt állt az elveszett hajó. De hol lehet most?

– Egy bizonyos, innen nem szállt fel – mondta határozott haragon Bill.

Warner ránézett. – Miért nem?

– Mert annak itt látható nyoma lenne. De semmi sem mutat arra, hogy itt a homok átforrósodott volna. Vagyis a hajó a hajtómű igénybevétele nélkül egyszerűen felemelkedett a levegőbe, és tovalebegett. Legalábbis a nyomok erre vallanak.

– Te megőrültél – állapította meg szárazon Ted.

– Nem hiszem. Mit szólnál hozzá, ha kijelenteném, hogy a másik egyszerűen felpakolta és magával vitte a mi hajócskáinkat?

Erre Ted semmit nem felelt. Túlságosan képtelennek tűnt a gondolat ahhoz, hogy akár csak egy szót is vesztegessen rá. Nekiindult, és nagy ívben körüljárta a különös nyomokat. Ball és Warner hallotta, amint magában szitkozódik. De fejhallgatóik egyszer csak csodálkozó felkiáltás hangját közvetítették.

– Halló, gyertek csak ide! Itt járt valaki.

– Itt többen jártak – szólt Bill, de azért odament. – Mi a különös ebben?

– Ez itt, ni! Elindult a sivatagba, azután visszajött. Messzire mehetett, mert egészen a dombokig követhetők a nyomok. Vajon nem Wilson Rexé a nyom?

– Ha az övé, akkor ő vissza is tért ide, a hajó megmentette, és mi hiába törtük magunkat. Már bizonyosan úton van a Föld felé.

Warner admirális hallgatott. Ott állt mozdulatlanul, azon a helyen, ahol az *Új Világ* segédhajója nyugodott néhány hete. Homlokát ráncolta.

Hirtelen megfordult, és így szólt:

– Jöjjenek, uraim. Nincs vesztegetni való időnk. Indulnunk kell.

Bill csodálkozva meredt rá.

– Miért olyan sürgős, admirális? A Hades megvár bennünket.

– A Hades igen, de az alkalom, hogy egy ritka fogást csináljunk, nem. Ugyanis határozottan emlékszem, hogy már láttam egyszer egy kirabolt roncs közelében ezt a kör alakú, elüvegesedett homokfoltot. Ugyancsak egy olyan naprendszerben volt, amelyik a térképen három keresztrel van megjelölve.

A teherszállító űrhajó erősen csökkentett sebességgel közeledett a Hadeshez, majd távoli körpályán megkerülte a bolygót. A vezetőfülkében Jenner legbizalmasabb embereivel tanácskozott.

– Mit tanácsol, Hendricks, egyenesen szálljunk-e le, vagy várjunk, még ha látunk is roncsokat?

– Gondolom, előbb keressünk hajókat, és jegyezzük fel a helyüket, nehogy később szem elől tévesszük őket. Mielőtt leszállnánk, meg kell tudnunk, mi az, ami miatt a Hades három keresztrel jelölték meg. Eddig nincs semmi látható nyoma valamiféle veszélynek.

– Az analitikai részleg mit mond?

– A légkör belélegezhető és steril. A bolygón nincs élet, még csak egyetlen baktérium sem található.

Jenner komoran nézett maga elé.

– Semmilyen élet? Akkor hát tudni szeretném, miből áll az a bizonyos veszély, ami eddig legkevesebb három expedíciónak került már az életébe. A Hades egészen szabályos és ártalmatlan bolygónak látszik. Sok a hegység rajta meg a síkság, a folyó és a nagy tenger. Tulajdonképpen csak egyetlen tenger, mert mind összeköttetésben van egymással, pontosan úgy, mint a Földön. Növényzet nincs. Állatok nincsenek, élet sincs.

Hendricks a bolygót figyelte. Hallgatott. Látszott rajta, hogy erősen gondolkodik. Egyszer csak hirtelen mozdulattal előremutatott:

– Hajó! Ott! De milyen furcsa – olyan, mintha felborult volna. Ismerem a típust. Az

űrhajóhad egyik cirkálója. Csak függőlegesen tud leszállni.

A hajótörzs-sugár a magasban tartotta Jenner hajóját, amely most szinte mozdulatlanul lebegett egy kis plató felett, nem messze a tengerparttól, egy lankásan induló hegyoldal szélén.

A roncshajó behúzható oszloplábai elgörbültek, mintha megolvadva nem bírták volna tartani tovább a hajót. De a törzs többi részén is sajátságos elváltozások mutatkoztak. Messziről a hajó olyan benyomást tett a szemlélőre, mintha évezredek óta itt heverne, és az idő vasfoga alaposan kikezdte volna.

– Sírok sehol – mormogta Jenner kicsit szorongva. – Hová lettek az emberek?

– Alighanem meglepte őket a halál – ha ugyan itt haltak meg.

Jenner a fejét csóválta.

– Szerinted máshol is elpusztulhattak? Igazad lehet. Elhagyták a hajót, hogy felfedező útra induljanak, és nem tértek többé vissza. De mi történt a hajóban visszamaradt emberekkel? Miért nem indították el a hajót? Miért mállott szét ilyen hamar a hajó fémburka, hiszen nem sérült meg?

Hendricks vállat vont.

– Nem tudok rá magyarázatot. Meg kellene vizsgálni a roncsot.

– De csak ha megtudhatjuk belőle, miféle veszedelem fenyegeti az embert a Hadesen. Aszerint kell majd felkészülnünk rá. Véleményem szerint nem valamilyen élőlényről van szó. Talán a nap sugárzása, vagy éppenséggel a levegő, még ha egyébként belégzésre alkalmas is. Ha leszállunk, a hajót csak zárt űrruhában hagyhatjuk el.

– Ami azt a hajót ott elpusztította, annak az űrruha sem jelent akadályt – vetette közbe Hendricks. Hangja bizonytalan volt. – Repüljünk tovább. A roncs lelőhelyét feljegyeztem.

Hamarosan megtalálták a második és a harmadik hajóroncsot. Ezek is az elsőhöz hasonló állapotban voltak. Csak a negyedik hajó, amelyet röviddel ezután a tengerparton fedeztek fel, különbözött a többitől, amennyiben még egyenesen állt a tatján.

– Alighanem Ralf Warren ladikja – gyanította Jenner. – Még elég tűrhető állapotban van. Érthetetlen, miért nem menekült el kellő időben.

– Talán még él.

Jenner nem felelt. A nagy teherhajó mozdulatlanul lebegett a kis úralkotmány felett. Az analitikai részleg teljes gőzzel dolgozott. Munkájuk eredménye

elképesztette a kalózokat.

– Az úrhajó búrájának ötvözetéből hiányzik a vas. Hendricks kérdően Jennerre tekintett.

– Ez hogy lehet?

Jenner homlokán felfutottak a redők.

– Hiányzik a vas? Ha jól tudom, vasat csak az acélötvözet tartalmaz. Nagyon keveset, talán öt százalékot. Szóval hiányzik. Ugyan hová lehetett?

Erre a kérdésre az analitikai részleg sem tudott válaszolni.

Hendricks megszólalt:

– A jelenségre csak a helyszínen találhatunk magyarázatot. Leszállunk?

Jenner lassan igent bólintott.

Wilson minderről mit se tudott.

Szűk börtönében rostokolva azon igyekezett, hogy a kis kajütblakon át letekinthesse a Hades tovasikló felszínére. Nem sokat látott, de annyit mindenesetre meg tudott állapítani, hogy a hajó alacsonyan lebeg a bolygó felett, és láthatóan leszállóhelyet keres.

Abban a pillanatban, hogy a kalózok leszállnak, Wilson elveszett. Bizonyosan az a szándékuk, hogy őt egyszerűen kitegyék a hajóból, és a sorsára hagyják. Sőt, talán nem is ott, ahol rátaláltak Warren hajójára, hanem egészen másutt.

Érzékei megfeszültek, amikor észrevette, hogy az úrhajó süllyedni kezd. Oldalt egy pillanatra feltűnt egy másik hajó árnyképe. Rögtön megismerte: az ő jachtjuk.

A szállítóhajó földet ért. A csukott ajtón keresztül Wilson felismerte mindazokat a zajokat, amelyek hallhatók, valahányszor egy úrhajó idegen bolygón leszáll. Vezényszavak pattogtak, fegyvereket adlak ki, úrruhákat osztattak szét, és elfoglalták a harci állásokat. Közben megállapította, hogy közelében van a légzsilip. Hamarosan hallotta, hogy a zsilipajtó tompa dörrenéssel becsapódik. Azután elcsendesedtek a zajok odakint.

Két óra múlva valaki ételt hozott neki. Kérdésére, hogy mi történt, nem kapott választ. Újra csak rázárták az ajtót, és őt magát bizonytalanságban hagyták.

Ezután csaknem két óra telt el, amikor mozgás támadt odakint a folyosókon. Sietős lépések zaja hallatszott innen is, onnan is, gyors szavak röppentek, de Wilson nem értette őket. Felszisszent a zsilip.

Néhány perc múlva érte jöttek, és a parancsnoki fülkébe vezették. A nagy helyiségben hatan–heten álltak. Még rajtuk volt az úrruha, de a sisakot

lecsavarták.

Jenner rászegezte tekintetét. Arcvonásai kemények és zárkózottak voltak. Szürke szemében fény lobbant.

– Megtaláltuk a hajóját, Rex. De fikarcnyi hasznunk sincs belőle. Hamarosan alkalma lesz, hogy saját szemével meggyőződjék róla. Jan, hozd Mr. Rex ruháját, amelyet a Virginis II-on viselt.

Az egyik jelenlevő eltávozott.

– Mi történt? És mire készül? – kérdezte Wilson. Megpróbálta, hogy határozott csengést adjon a hangjának. – Miért akarja megmutatni Warren hajóját?

– Mert maga tudja a legjobban, milyen volt azelőtt. Ennél többet Jenner nem volt hajlandó elárulni. Jan

már hozta is a könnyű úrruhát, s vele néhány tápkivonatot. Wilson megvizsgálta a felújított oxigénpalackokat, és magára öltötte a ruhát.

– Minek ez? A Hades légköre belélegezhető és tökéletesen csíramentes, úgyhogy itt semmiféle megbetegedés nem fordulhat elő.

– Ne kérdezzen semmit, hanem jöjjön!

A többiek sem vették magukra a sisakot, amint, – immár másodszor – az úrhajóból a Hades földjére léptek. Jenner Wilson oldalán haladt. Aki nem ismerte a körülményeket, azt hihette, hogy két jó barát megy ott.

A csupasz sziklapart lejtősen ereszkedett alá a tengerpartig, hogy a túlsó oldalon azután ferde síkban emelkedjék felfelé. Az úrhajó viszonylag vízszintes fekvésű helyen állt. Száz méter távolságból tökéletesen sértetlennek látszott, és szinte az volt az ember benyomása, hogy minden pillanatban a levegőbe szökkenhet. Beszállásra szolgáló ajtaja nyitva volt. A csupán néhány méter magas fémlétra szemre teljesen ép volt.

– Lát valami feltűnőt? – kérdezte Jenner. Wilson lassan megcsóválta a fejét.

– Még nem. Miért?

– Szálljunk be! – utasította Jenner. És akkor felfedezte Wilson a dolgot.

A kis parancsnoki fülkében szinte minden megváltozott. A két pilótaülés eltűnt, csak a meztelen fémvázak látszottak. A párnázott ülés és a bőrszíjazat hiányzott róluk. A műszerek kábelei nem léteztek többé. Ahol az üveggel lezárt számlapokból kiléptek, ott meg is szűntek. Semmiféle összeköttetés nem volt már a tulajdonképpeni hajtóművel.

A műanyag padló feloszlott, s előtűnt alóla a fémaljzat. Ez is lyukacsosnak

látszott, és ha az ember rálépett, lába helyén finom porréteg maradt.

A gumi falszegélyek, az a kevés faanyag, amely a műszerfalat alkotta, a nyílások tömítőgyűrűi, minden, ami nem fém vagy üveg volt, eltűnt. És még maga a fém is mintha valamiféle vegyi változáson ment volna keresztül.

A rádióadó alkatrészeire szétesve az asztalon hevert. Az asztal lapjának műanyag bevonata szintén eltűnt. Az üvegből készült tranzisztorok sértetlenül heverték néhány acélalkatrész mellett. Vezetéket és műanyagrészeket sehol nem látott Wilson.

A rádióadó előtt a székből már csak néhány acélcső volt meg – egymáson heverték a földön. És amikor véletlenül rálépett az egyik csőre, az porrá esett szét a lába alatt. Most a riporter hirtelen visszahőkölt. Megmerevedett, mintha kővé vált volna, s tekintetét a padlóra szegezte. Reszketés futott át a testén, majd fájdalmas nyögés tört elő a torkából.

Jenner és Hendricks figyelmét foglyuk különös viselkedése nem kerülte el, de hasztalan próbáltak rájönni az okára, míg tekintetét követve a padlóra nem néztek – akkor őket is hatalmába kerítette a hideg borzadály.

Az acélcsövek között két kis tárgy hevert: egy aranyfog és egy vékony aranygyűrű. Wilson tüdejéből zihálva tört elő a levegő. Hebegve mondta:

– Ez Warrené volt. Megismerem a gyűrűt. És volt egy aranyfoga is. Istenem, mi történt vele?

Jenner elsápadt. Körülnézett, mintha attól félne, hogy bármely pillanatban felbukkanhat egy rettenetes szörny. Hendricks lassan a nyitott légzsilip felé hátrált.

– Ezt az előbb nem vettük észre – suttogta Jenner. – Warren felbomlott, szinte alkotó elemeire bomlott fel. Még a ruhája is eltűnt. Ördög és pokol! Ezen a bolygón kell valaminek lennie, ami mindent nyomtalanul felemészti – még az embereket is. Fémtárgyakra csak bizonyos értelemben van hatással. Az aranyat és az üveget nem bántja.

– De mi lehet ez? – kérdezte Hendricks. Már a kijáratnál volt. – Semmit nem látok, ami veszélyesnek tűnne. Menjünk innen, Jenner! Úgysem maradt itt olyasmi, amit még elvihetnénk. El kell innen tűnnünk, különben végünk van! – érzem, Jenner.

– Ostobaság! – Jenner fegyelmezetten mondta ezt, noha ő maga is izgatott volt. Úgy érezte, mintha valami megfoghatatlan borzalom jégmarka nyúlna a szíve után. Jenner nem volt aggályoskodó férfi, és jól ismert sok olyan veszedelmet, amely az ismeretlen bolygókon vár az emberre. De amit itt tapasztalt, meghaladta

felfogóképességét. – Mindennek megvan a maga természetes oka. Meggyőződésem, hogy úrrá leszünk ezen a veszélyen is.

Wilson arra gondolt, hogy milyen értékes segítség lehetne Jenner, ha becsületes ember volna. Talán az űrhajóhad követte el a hibát, hogy nem nyerte meg idejében a maga számára. Most már a dolog elkésett. Olyan mélyre jutott a lejtőn, ahonnan nincs többé visszaút. Hendricks a fejét rázta.

– Nélkülem légy úrrá a veszélyen, Jenner! Én visszamegyek a hajóba. Ezzel itt mi történjék? – és Wilsonra mutatott.

Wilson érezte, hogy közeledik a döntés pillanata. Jenner a riporterre nézett.

– Rex, maga itt marad. A raktárhelyiségben vannak még konzervek. A tápkivonatok megsemmisültek ugyan, mivel műanyagba csomagolták őket, de azért egy ideig fenn tudja tartani magát. Lehet, hogy kihúzhatja addig, amíg az űrhajóhad egy egysége ideérkezik, noha nem hiszem el a meséjét. Szóval átengedjük magának a Hadest.

Megfordult, hogy induljon. Wilson egy utolsó kísérletre szánta el magát.

– Hallgasson ide, Jenner! Maga nagyon jól tudja, hogy amit tesz, az hidegvérű gyilkosság. Eljön a nap, amikor ezért felelősségre vonják. Vigyen magával! Megígérem, hogy egyetlen szót sem szólok arról, ami történt. Tőlem még a hajót is megtarthatja magának. De ne hagyjon itt!

– Őszintén sajnálom, Rex, nincs más választásom. Isten velem!

Hendricks után indult, aki már a létrán ereszkedett lefelé. Wilson követte Jennert. Megvárta, amíg az a nyílás szájához ért és megfordult, hogy két kézzel megragadja a létra legfelső fokát. Az egyenlőtlen helyzetben levő két ember egy pillanatra farkasszemet nézett. Jenner szája körül keserű mosoly játszott.

– Olykor – mondta halkán – egyáltalán nem könnyű dolog könnyörtelen kalóznak lenni. De számomra nincs már visszaút.

– Én rehabilitáltam volna magát – tett egy utolsó ajánlatot Wilson.

Jenner a fejét rázta, és megindult lefelé.

Wilson gondoskodott róla, hogy ne jusson messzire. Villámgyorsan előrehajolt, a meglepett ember övéből kirántotta a sugárvetőt, és őt magát egy jól irányzott taszítással lelökte a létráról. De még mielőtt tüzelőkész állapotba hozhatta volna zsákmányolt fegyverét, Hendricks visszavágott.

Jenner estében meglökte a kormányost, majd alaposan nekivágódott a sziklának. De mivel csak néhány méternyit zuhant, jelentéktelen zúzódásokon kívül más sérülést nem szenvedett. Hendricks oldalt ugrott, s közben sugárvetőjét kirántotta

tokjából. Célzás nélkül lőtt.

Wilson látta, hogy maga mellett a fal egy része eltűnik. Lehajolt, és eltűnt a folyosó védelmet nyújtó mélyén. Ide senki sem merészkedik utána.

Átgondolta, vajon mit nyert azzal, hogy így cselekedett, és arra a szomorú eredményre jutott, hogy helyzete éppen olyan vigasztalan volt, mint addig. Legalább van már fegyverem – bátorította magát. A gondolatban, hogy Jenneren bosszút álljon, volt most már valamelyes valószínűség. Mindazonáltal továbbra is talány maradt a számára, hogy miképpen hajtsa végre a dolgot.

Egy szomszédos fülke ablakán át látta, amint Hendricks lábra segíti Jennert. Mások is jöttek oda, majd együtt visszatértek hajójukhoz, és eltűntek a bejáraton keresztül.

Nemsokára fény lobbant a hajó törzse alatt, és a nagy test fellebbent, mintha hirtelen súlytalanná vált volna. Lassan a magasba emelkedett, majd a tenger irányában eltűnt szem elől.

Wilson a nyitott légzsilipben állt, és nézte a tovaszálló úrhajót.

Miután a hajó eltűnt, becsukta a zsilipajtót, és visszatért a parancsnoki fülkébe. Felvette a földről a gyűrűt és az aranyfogat, néhány pillanatig a tenyerében tartotta, majd az asztalra helyezte.

A magányosság érzése hirtelen olyan erővel tört rá, hogy szinte testi fájdalmat okozott.

– Ez az! – kiáltotta hirtelen Warner admirális. A kilátóbúrán át lefelé mutatott. – Vízszintesen és sértetlenül ért földet, nem úgy, mint az a hajó, amelyet tegnap láttunk.

– Mi az az “ez”? – kérdezte Bill. – Talán Warren? – Warren egy kisebb jachttal jött, ez meg odalent egy régebbi típusú teherszállító úrhajó. Ezeket már régen kiszuperálták. Legalábbis messziről annak látszik ez a tragacs. Valójában azonban egy nagymértékben korszerűsített hajóról van szó. Kitűnő a hajtóműve, és sebessége alig marad a *Hurrikáné* mögött. Fegyverzete erősebb, mint a mi közönséges úrhajóinké. Sejtettem én, hogy Jenner keze van a dologban.

– Jenner keze? – csodálkozott Bill. – Az úrkalózé?

– Úgy, ahogy mondja! Szeretném tudni, hogyan szimatolta ki a dolgot. Eddig még sosem tudtuk elcsípni, de most úgy látom, sikerül.

– Ha a tragacs fel van fegyverezve . . .

– Mi is megtettük a magunkét – nyugtatta meg Warner. – Ha rá kerül a sor, a *Hurrikán* orrában a sugárvető nagy halom hasznavehetetlen ócskavassá olvasztja

azt az úrhajót ott. Energiapajzsunk pedig idejében felrobbantja az ellenséges lövedékeket. De hát miért törjük a fejünket? Jenner nem tudja, kik vagyunk, márpedig egy ilyen ártalmatlannak látszó érckutató-hajót nem pusztít el, hiszen ő a zsákmányból él. A *Hurrikán* zsíros falat lenne a számára.

– Ezen a falaton elrontja ám a gyomrát! – jósolta dühösen Ted. – Nagy lesz a meglepetése! Vérdíj nincs kitűzve a fejére?

– Ötvenezer világdollár – bólintott Warner. – De csak akkor, ha tetten érik. Nincsenek bizonyítékaink ellene.

– És mit keres a Hadesen? Itt tilos leszállni.

– Majd meglátjuk. Szorosan mellé, Hawkins!

Bill kedvetlenül követte az utasítást. A gondolatra, hogy egyszerre két veszéllyel kell szembenézniük, rossz érzés lett úrrá rajta. Tegnap megtalálták és átvizsgálták az egyik elveszett hajót. Az eredmény leverő volt és nyugtalanító. Valamilyen megmagyarázhatatlan behatás következtében megsemmisültek a szerves anyagok és még néhány műanyag elem. A sérthetetlennek tartott hajóbúra lyukacsossá vált, mintha döntő fontosságú, anyagok hiányoznának belőle. A légszilip ajtaja egy erős lépéstől úgy szétesett, mint a redves fa.

És mindezt most betetőzte egy kézzelfogható veszély: Jenner.

Résen kell lenni.

Warner rádión hívta a másik hajót. Eltartott egy ideig, amíg sikerült kapcsolatot teremtenie vele. Végül jelentkezett a teherszállító úrhajó rádiója. Warner közölte, hogy a parancsnokkal kíván beszélni. Kisvártatva felcsendült Jenner hangja. Az admirális arcán meglepődött mosoly futott át.

Micsoda meglepetés, hogy itt emberekkel találkozunk! – mondta, s ebben alig volt túlzás. – Azt hittük, tilos felkeresni ezt a naprendszert.

– Tilos is! – felelte Jenner. – Ha az úrhajóhadtól elcsípi itt magát, fuccs az engedélyének.

– És maga?

Jenner pillanatig sem habozott, amikor válaszolt:

– Nekünk különleges megbízatásunk van. De ha magukat fülön csípnék, éppenséggel szólhatunk majd egy jó szót az érdekükben. Esetleg azt mondhatjuk, hogy mi kértünk maguktól segítséget.

– Kitűnő gondolat – ismerte el Warner. – igazán kitűnő gondolat! Köszönöm. Ugye leszállhatunk itt, hogy közelebbről is megismerkedjünk? Nevem Grand: Warner

Grand. A hajóm a *Hurrikán* névre hallgat.

Rövid szünet.

Hurrikán? Ezt a nevet már hallottam, de mással kapcsolatban. Ön érckutató?

– Nem, kereskedő és magánzó vagyok. De lehet, hogy ön annak a Hawkins, kapitánynak a *Hurrikánjára* gondol, aki az űrhajóhad megbízásából tevékenykedik. Hajóját ugyanúgy hívják, mint az enyémet, sőt, állítólag ugyanaz a típus is.

Jenner érezhetően megkönnyebbült.

– Szálljon le nyugodtan itt mellettem a platón. Hely van elég. Ugye meghívhatom egy baráti poharazgatásra érkezésük örömére? Hány személyre számíthatok?

Warner mosolygott magában. Jenner tehát tudni szeretné, hányan tartózkodnak a *Hurrikánon*.

– Egyedül jövök. Egyébként kihez van szerencsém? Jenner halkan nevetett.

– Később, Mister Grand. Vagy talán nem kedveli a meglepetéseket? Meg szeretném őrizni inkognitómat, amíg találkozunk. Jó? Csak a tréfa kedvéért. Hiszen érti?...

– Igen, a tréfa kedvéért – ismételte meg Warner és kikapcsolta a készüléket. Mosolya eltűnt, arca komolyra változott.

– Természetesen Jenner. Ehhez kétség sem fér. Ha az ő keze van a játékban, akkor a helyzet komolyra fordulhat. De én el szeretném fogni őt. Márpedig ha harcra kerülne a sor, előfordulhat, hogy nem sikerül élve kézre kerítenem. – Billhez fordult: – Szálljunk le! De egyikünk telepedjen a titkos hátsó sugárvető mellé. Arra senki sem gyanakszik.

Bill Tedre nézett.

– Ez a te dolgod. Pillanatra se vedd le a szemed a célról!

A *Hurrikán* ereszkedni kezdett. Egyre közelebb került a lejtős síksághoz, amely a tenger tükre felett mintegy tíz méter magasan köves platóban folytatódott. A plató szélén állt a teherszállító űrhajó. Néhány alak sietős mozdulatokkal sürgött-forgott a hajó körül, anélkül, hogy ez valamilyen felismerhető céllal történt volna.

Warner nem tudott elnyelni egy mosolyt:

– Jenner tökéletesen gyanútlan – szólt Billhez. – Valószínűleg kövér falatnak tart minket, akik önként felkínálják magukat, és neki csak be kell sepernie a hasznot. Micsoda bárgyú képet fog vágni, ha megtudja az igazat!

– Fel fogja magát ismerni, admirális.

– Hogyan? Jenner csak a nevemet ismeri, de soha életében nem látott még. Rólam

nem készülnek fényképek, viszont én egyszer már láttam az ő képét. Keménykötésű fickó, nem lehet vele kukoricázni.

Hirtelen ütődés – és a *Hurrikán* földet ért.

A parancsnoki fülkéből jó kilátás nyílt. Bill úgy ereszkedett le, hogy a másik úrhajót közben megfigyelés alatt tarthatták. Odalent Ted szükség esetén a sugárvetővel végigseperhet a hajón, és alaposan befűthet a bent ülőknek.

A kelepce készen volt. Különös, de így most már két kelepce állt szemben egymással. Hiszen Jenner sem volt tétlen ezalatt.

– Váratlan fogás! – lelkesedett Hendricksnek. Legalább elcsíphetjük a fickót, még mielőtt a Hades megcsapolja a vérét. És a szavaiból következtetve sok pénze lehet. Grand? . . . Még soha nem hallottam ezt a nevet. És te?

Hendricks határozott nemmel felelt. A *Hurrikán* hajónév azonban annál ismerősebben csengett a fülében.

– Szerencsénk van, hogy nem abba a Hawkinsbe botlottunk bele. Azt mondják, átkozott egy fickó! Afféle kalandor, de az örültek fajtájából. Kedvtelésből teszi a bolond, nem pénzért.

– Ez a Grand ártalmatlan fickó benyomását kelti. Úgy fogadjuk majd, mint egy királyt, eztán kitesszük a szűrét a Hadesre. Mert egyszer majd meg kell esküdnünk rá, hogy a *Hurrikán* utasai már nem éltek, amikor rájuk találtunk.

– És ha ez a Grand egyedül jön át, a többieket pedig óvatosságból a hajón hagyja?

– Akkor túszként itt tartjuk. A legénység nem meri majd cserbenhagyni parancsnokát.

Sietve megtették az előkészületeket, s mire a *Hurrikán* földet ért, a teherszállító úrhajó a maga immár tétlenül álldogáló embereivel olyan békés benyomást keltett, hogy első pillanatban az embernek egy óvoda jutott róla az eszébe.

Jenner mellén keresztbe font karral, Hendricks mellett állt. Nem volt náluk fegyver, és olyan szelíd képet vágtak, hogy azzal még egy megvadult leopárdban is bizalmat keltettek volna maguk iránt. Csak a szemükben lobogott valami nehezen palástolt tűz, ami azonban messziről nem tűnhetett fel senkinek.

– Ide jön – mormogta Jenner elégedetten. – Egyenesen az oroslán tátott szája elé ereszkedik.

Megvárták, amíg a *Hurrikán* ajtaja felcsapódott, és a létrán megjelent egy vidáman integető alak. Jenner és Hendricks ugyanolyan barátságosan viszonzta az üdvözlést. Az ember azt hihette volna, hogy régi barátokról van szó, akik sokévi távollét után végre újra találkoztak.

A férfi lejött a létrán, azután elindult felénk. Könnyű fehér nadrágot s mintás kabátkát viselt – Jenner alig akart hinni a szemének. Tudnunk kell, hogy Warner admirális civil öltözéket öltött magára, mert nem akart egyenruhában megjelenni. Fején kalap volt.

– Mókás egy alak! – dörmögte Jenner zárt ajakkal, és az állítólagos Mister Grand elé indult. – A neve a régi ezerdolláros bankjegyekre emlékeztet.

Félúton találkoztak. Kezet nyújtottak egymásnak:

– Isten hozta a Hadesen! – mondta Jenner ünnepélyesen. – Engedje meg, hogy bemutassam önnek első tisztemet, Hendrickset. A nevem Jenner. Úgy gondoltuk, a Hadesen még értékes kincsek hevernek feltáratlanul. Sajnos, alighanem ráfizetünk erre az útra.

– Ó, mennyire sajnálom! – mondta Warner, őszinte részvétet mímelve. – De miféle kincsek után kutatnak önök?

– Én kereskedő vagyok, Mister Grand. A legjobb kincslelőhelyek éppen az ismeretlen és tiltott bolygók – hunyorított Jenner bizalmasan. – Amennyiben ön szintén kereskedő, akkor mi végül is konkurrenssek volnánk.

– Nem hiszem – nyugtatta meg Warner. – Nem, semmi esetre sem. Engem ugyanis mindenekelőtt a tudományos érdeklődés hajt. Így például nagyon szeretném tudni, miért nem tért még soha vissza hajó a Hadesről. Eddig nem sikerült itt élet nyomaira bukkannunk.

Hendricks nem vett részt a társalgásban. Figyelmét a *Hurrikánra* összpontosította, és megkísérelte kiszámítani, hányan tartózkodnak a fedélzetén. Legfeljebb tízen. Ennyivel könnyen végeznek. A hajó alighanem nincs felfegyverezve. Annál jobb.

– Itt élet nincsen, Mister Grand. A bolygó halott, sőt steril. Itt még semmiféle baktérium nem telepedett meg. Egyetlenegy sem.

– Ó, be érdekes! Ön honnan tudja ezt?

– Nekünk . . . mi természetesen fel vagyunk szerelve kémiai és biológiai laboratóriummal. Leszállás előtt minden bolygót megvizsgálunk. Volt már részünk néhány meglepetésben.

– Igen, ez helyes. De hát mi van a kilátásba helyezett baráti poharazással?

– Bocsásson meg, csaknem elfelejtettem. Hé, Hendricks! Mit bámulod azt a hajót? Még sohasem láttál olyat? Jó gyors lehet, nemde, Mister Grand?

– Meglehetősen – bólintott Warner. – Meglehetősen gyors.

A teherhajó fedélzetére mentek. Útközben láttak néhány embert, akik

félrehúzódva lődörögtek a folyosókon, mintha semmiféle elfoglaltságuk nem volna. Alighanem vártak valamire. Warner el tudta képzelni, mire. De még mindig hiányzott a bizonyíték, pedig arra sürgős szüksége volt, ha el akart járni Jenner ellen.

A kis fülke fejedelmi látványt nyújtott, Jenner ugyanis minden nagyobb kockázat nélkül kívánt a *Hurrikán* birtokába jutni, ezért a biztonság érzését akarta kelteni az állítólagos Grandben, hogy embereinek engedélyt adjon a hajó elhagyására. Csak így remélhette, hogy a *Hurrikánt* sértetlen állapotban szerezheti meg. Márpedig úgy vélte, hogy a hajó fedélzetén nagy értékek vannak.

Barátságosan mosolyogva szólalt meg a kalóz:

– Kitűnő borom van, Mister Grand. A Sirius–naprendszerből való. Ön is bizonyára tudja, hogy ott teremnek a legjobb borfajták.

– Úgy is van – bólintott Warner, és nyugodtan kiürítette poharát: Nem tartott tőle, hogy már most megmérgeznék. Jenner előbb egyet–mást még meg akar tudni tőle. De ő is Jennertől.

– Eddigi tapasztalataim szerint a Hades egészen ártalmatlan bolygó. Vagy ön más benyomást szerzett róla?

Jenner kétkedően ingatta fejét. Hendricks titokban jelezni próbált valamit főnökének, de sikertelenül. Szemlátomást nyomta valami a fiú szívét.

– Nem tudom, hogy a Hades valóban olyan ártalmatlan-e – szólt végül Jenner. – Tegnap egy elhagyott hajóra bukkantunk. Egy bizonyos Ralf Warrené volt – bizonyára hallottak már róla.

– Igen, ismerem őt. Honnan tudja, hogy az ő hajója volt, ha senkit nem találtak a fedélzetén?

Jenner egy pillanatig habozott, de ezt nem lehetett rajta észrevenni.

– Holttestet találtunk a hajón, bizonyos Wilson Rexét. A zsebében jegyzetfüzet volt. A feljegyzésekből az egész történetet megtudtuk. Valóban nagyon szomorú történet.

– Szavamra, elhiszem magának – bólintott Grand. Szívélyes tekintetébe kemény villogás lopózott. Jenner jóvátehetetlenül elárulta magát. Wilson Rex a Virginis II–on tartózkodott, amikor Warren meghalt a Hadesen. Hogyan találhatta meg Jenner a holttestét a Hadesen?

– És azt a másikat, azt a Warren-t nem találta meg? – Nem. Neki teljességgel nyoma veszett.

Más tárgyra tértek, állítólagos üzleteikről beszélgettek. Mindketten azon voltak,

hogy hitelt érdemlően hazudjanak, mialatt Hendricks egyre nyugtalanabb lett, s idegesen izgett-mozgott a székén. Végül nem tudta már tovább türtőztetni magát.

– Itt mindannyiunkra egy ismeretlen veszély leselkedik – szólalt meg, és kurta, jelentős pillantást vetett Jennerre, mintha mondta volna: hagyjál csak beszélni, tudom én, mért mondom, amit mondok. – Remélem, a hajója fel van szerelve fegyverekkel? Sajnos, a mi hajónkon csak egy kiöregedett ágyú van.

– Kire akar lőni vele? – érdeklődött együgyűen Grand alias Warner, míg Jenner lesújtó pillantást vetett cinkostársára. – Hiszen itt nincs élőlény.

– Dehogynincs! Van! – jelentette ki Hendricks, mit sem törődve Jennerrel. – Felfalja az embereket. Sőt, az úrhajókat is felfalja, ha elegendő időt hagynak neki.

Grand elnézően mosolygott.

– A maga első tisztje, úgy látszik, szeret túlozni intett a fejével Jennernek. – Avagy talán Warren hajóján harapásnyomok látszottak?

Jenner önkéntelenül is bólintott.

Grand úgy tett, mintha megrémült volna. Felugrott. – Úgy, hát jogosan kapta a Hades a nevét? Jóságos isten, én nem akarom szükségtelenül veszélyeztetni a magam és embereim életét. Azonnal figyelmeztetnem kell őket. Fogalma sincs, hogy egyesek milyen könnyelműen játszanak az életükkel!

Jenner is felállt. Első ízben fordult elő, hogy határozatlan volt. Ez a Grand olyan ártalmatlannak látszik, de van benne valami, ami óvatosságra int. Ha legalább annyit tudná, hogy hányan vannak vele.

– Mister Grand, mit szólna hozzá, ha látogatását viszonznám? Esetleg magammal vihetném Mister Hendrickset és a másodtisztemet. Megengedi?

– Többen semmi esetre se jöjjenek – kérte Warner, magasra vonva szemöldökét. – Az ember sohasem lehet eléggé óvatos.

– Hogy érti ezt?

Grand lefegyverző mosollyal mondta:

– Édes istenem, az ember annyi mindent hall. És ha ön, mondjuk, történetesen kalóz, és meg akarja szerezni magának az én értékes hajómat? Képzelve csak el! Feljön a hajómra, és lerohanja a személyzetet. Itt a Hadesen nincs teremtett lélek, akit érdekelne, mi történik velünk. Persze, jól tudom, hogy ön, Jenner, nem kalóz. De még nem ismerjük eléggé egymást, így hát ne vegye zokon bizalmatlanságomat. Bennem is volt annyi tapintat, hogy egymagam jöttem el önhöz.

Jenner nem tudta, hogy dühöngjön-e vagy nevéssen. Ennek a Grandnek nincs ki a négy kereke. Addig mindenesetre türelemmel kell lennie, amíg meg nem tudja, hány embere van. Semmi esetre sem szabad előbb levetnie álarcát. Úgy kell tennie, mint a komolyan venné ennek a bogaras fickónak a bolondériáit.

– Hahaha – nevetett kényszeredetten. – Önnek van érzéke a humorhoz.

– Igen, olykor – hagyta rá Warner, aki Jenner mögött haladva keresztülment a légszilipen. Valósággal fellélegzett, amikor újra a csupasz sziklát érezte a talpa alatt, és maga előtt látta a *Hurrikánt*. Meglehetősen nagy kockázatot vállalt, amikor a kalóz hajójára jött, de most már kezében volt a vitathatatlan bizonyíték, hogy Jenner kalóz. Legalábbis, hogy hazudott. Ha Wilson Rex a Hadesen van, akkor erőszakkal hozták ide.

Bill Hawkins és Ted Ringer feszült érdeklődéssel hallgatta az admirális beszámolóját.

– És most mi a teendő? – kérdezte Bill. – Mi hasznunk belőle, hogy tudjuk: Jenner csirkefogó? Lőjük ronccsá a hajóját?

– Természetesen nem ez a teendőnk. Én élve kívánom elkapni Jennert.

– A *Hurrikánon* nincs több hely.

– Rex meghalt. Jenner megkaphatja az ő helyét. A többieket előbb-utóbb szintén nyakon csípjük.

– Talán foglyul ejthetnénk őt a látogatásakor – vetette fel Ted.

Warner a bajusza alatt mosolygott.

– Szeretném látni, amikor megtudja, ki vagyok.

Az éjszaka minden baj nélkül telt el. Felváltva őrködtek, de senki sem kísérelte meg, hogy a sötétben megközelítse a *Hurrikánt*. Másnap reggel, alighogy felkelt a nap, Ted, aki éppen őrségen volt, egy embert látott közeledni. Megvárta, amíg az idegen hallótávolságba ért, s aztán rákiáltott a kijárat ajtóból:

– Jó reggelt! A postát hozza?

– He? – lepődött meg Jenner. Meglehetősen ostoba képet vágott, ahogy ott állt és felnézett Tedre. – A postát?

– Persze. Egy ilyen népes bolygón magától értetődő a feltevés, hogy van postaszolgálat. Nem gondolja? Kit jelenthetek a gazdámnak?

– Ja úgy. Maga, ha nem tévedek, az inas.

– Ühüm, igen, az én nagyságos gazdám az inasa vagyok.

A "nagyságos gazda" meghallotta az imént a kiáltást, és odasietett. Most félretolta Tedet, és túlradó barátsággal üdvözölte a korai látogatót.

– Jó reggelt, Mr. Jenner. Bocsásson meg, az inasom kicsit esetlenül viselkedik gentlemanekkel szemben. Olykor már arra gyanakszom, hogy a hiba a fejében van. Viszont kitűnő feketét főz. Hozzám jön látogatóba?

Ted majdnem megfulladt a magába fojtott nevetéstől, de uralkodott magán. Előírásos ostobasággal vigyorgott.

– Ha megengedi, Mr. Grand, örömmel viszonoznám. látogatását. Van még több ilyen fickó a hajóján, mint az inasa?

– Meg fogja őket mind ismerni, Mister Jenner. De azt meg kell adni, hogy ilyen, mint Ted, nincs még egy. Bármennyit kerestem, nem sikerült még egy ilyen példányt előkerítenem.

Ted szívlágyító pillantást vetett az admirálisra, amellyel nyilván azt akarta kifejezni, hogy a játszma egyenlőtlen, hiszen ő nem védhette meg magát, hacsak nem akarta elrontani a játékot Jennerrel. Márpedig a legfontosabb az, hogy Jenner a hajójukra jöjjön.

A kalóz jót nevetett, és valóban nagyon megkönnyebbült: ezekkel az emberekkel ugyan nem lesz nehéz dolga! Megindult a lépcsőn felfelé, s közben görcsös igyekezettel próbálta felfedezni a sugárvető nyílását, amelyről fél éjszaka locsogott neki Hendricks. De semmi gyanúsat nem látott.

Grand udvarias meghajlással fogadta a légszilipkamrában.

– Isten hozta a *Hurrikánon*, Mr. Jenner. Érezze jól magát nálunk, és tiszteljen meg minél hosszabb ideig jelenlétével! Ted, gondoskodjék egy pompás reggeliről. Gyerünk, egy-kettő!

– Igenis, uram! – préselte ki a szavakat Ted összeszorított állkapoccsal. – Sietek, sőt repülök . . . Nehézkesen megindult, igazán semmi nem vallott arra, hogy különösebben igyekeznék. Grand rosszallóan nézett utána.

– Ha nem főzne olyan kitűnő kávét.

– Az embernek sok bosszúsága van a személyzetével. Remélem, Mr. Grand, nem mindegyik embere ilyen ostoba.

Bizonyára örült volna, ha végre megtud valamit a legénység létszámáról, de Warner nem tette meg neki ezt a szívességet.

– Meg kell elégednünk azzal, aki van – bólintott és előreindult. – Jöjjön utánam a kajütbe. Mi bizony kicsit szűken vagyunk, nem úgy, mint önök.

A kajütben négy személyre megterített asztal várta őket. Bill Hawkins felemelkedett, és egy érthetetlen nevet mormolva bemutatkozott a vendégnek.

– A pilótám – magyarázta Warner előzékenyen. Megkértem, vegyen részt a reggelinken. Hé, Ted, hol az a kávé?!

Ted az asztalra tette a kancsót, azután zsebre dugott kézzel megállt. Alsó ajkát duzzogva előrebígyesztette. – Idehallgasson, meddig folytatja meg ezt a színházastit ? Én nem vagyok hajlandó itt magának a trottlit játszani. Ha parancsolgatni akar, miért nem hozta magával a csicskását?!

Jenner elképedve fordította arcát a férfi felé, és nézte az állítólagos inast, aki úgy látszik, egyik pillanatról a másikra megőrült. Már eddig is nehezebbé esett megszokni a gondolatot, hogy valami féleszű előkelőség került az útjába nem kevésbé ütődött szolgájával, de most Ted hirtelen megváltozott hanghordozását rendkívül feltűnőnek találta. Szolga nem beszél így az urával.

Tekintetét Grandre fordította. Warner admirális arcán fájdalmas mosoly ült, amely megfelelt valóságos lelkiállapotának. szintén sajnálta, hogy most fel kell hagynia a komédiázással, amely pedig páratlanul elszórakoztatta. De megértette, hogy barátjának, Ted Ringernek felmondták az idegei a szolgálatot.

Bill némán ült. Kezét nem lehetett látni, mert az asztal alatt tartotta. Az ő magatartásából Jenner legkevésbé sem foghatott gyanút. Arca semmit nem árult el a vendégnek.

– Kedves Tedem – szólt most Warner Grand szemrehányóan. – Szívesen magammal hoztam volna a legényemet, de mivel az egy romlatlan és természetes lélek, felelőtlenség lett volna tőlem, ha arra kárhoztatom, hogy kénytelen legyen hetekig összezárva lenni magával. Remélem, ezt megérti. Ennek ellenére el kell ismernem, hogy a kávéja kitűnő.

Élvezettel ivott. Utána udvariasan Jennerhez fordult: – Bocsásson meg ezért a közjátékért. Kérdezzen, és én az igazságnak megfelelően fogok válaszolni. Természetesen azt már tudja, hogy komédiáztunk magának. Jenner elsápadt.

– Komédiáztak? Mit jelentsen ez? Az az ember ott az inasa vagy sem?

Warner nevetett.

– Még ha olyan rettenetesen gazdag lennék is, hogy megvásárolhatnék magamnak három naprendszer, akkor sem jutna soha eszembe az az örült ötlet, hogy éppen Ted Ringert válasszam ki magamnak inasnak.

– Ted Ringert? – kérdezte Jenner, meglepetésében elnyújtva a szót. – Talán a hadnagy Ted Ringer?

– Az űrhajóhad közben századossá léptette elő bólintott bánatosan Warner. – Nincs olyan katonai testület a világon, amely ne követne el baklövéseket.

– Ted Ringer? – Jenner szeme szikrát hányt. Billre nézett: – És maga Bill Hawkins, a *Hurrikán* parancsnoka? Hm, meg kell adnom, ezt jól kifundálták. De mire jó ez a színházasdi?

Warner olyan képet vágott, mintha megsértődött volna.

– Persze, az nem is érdekli magát különösebben, hogy én ki vagyok.

– Hát maga nem Mister Grand? – Jenner arca elgondolkozó kifejezést öltött. Azután fejcsóválva mondta: – Ha jól tudom, a *Hurrikán* fedélzetén csak ketten szoktak tartózkodni: Hawkins és Ringer. Harmadikról nem tudok.

– Én csak vendég vagyok itt – mosolygott Warner, és előre örült a várható élvezetnek. – Nagyon érdekelt a Hades, és még kell mondanom, hogy nem is csalódtam benne. Mindenre számítottam, csak arra nem, hogy magát itt találom. És milyen szépen léprejött! Mondja, Jenner, igazán nem tudja, ki vagyok? Pedig a nevemet ismeri, ez holtbiztos.

– A hétszentségit, hát ki a csuda maga?! Warner könnyedén meghajolt.

– Warner admirális vagyok, a földi űrhajóhad főnöke. Mint a rendőri erők főparancsnoka szándékos kalózkodás miatt letarlóztatom önt, Mr. Jenner, és felszólítom, adja ki a parancsot a legénységének, hogy azonnal térjenek vissza a Földre. Maga túszként a *Hurrikán*on marad.

Jenner arcából kiszaladt a vér. Falfehéren, elvékonyodott szájjal ült szemközt Warnerral. Tőle jobbra Ted Ringer zökkent le egy székre, balra még mindig mozdulatlanul Bill Hawkins ült, és figyelte őt.

Jenner kivette jobbját a zsebéből. Kezében kis tűpisztoly villant, amelynek mérgezett lövedékei azonnal ölnek. Ha egy ilyen tűtöltet eltalál valakit, annak pillanatok alatt vége.

A kalóz csak fél mozdulatot tehetett, mert Bill csendes szava megállította:

– Ne tovább, Jenner! Sugárvetőm csöve tíz perce a hasa közepére irányul. Dobja el a tűvetőjét, érti? Mi lesz már, gyerünk!

Jenner habozott. Most kínálkozik számára az utolsó esély. Ha már fegyvertelen és fogoly, akkor nincs tovább. Agya határozott, de mire az izmok cselekedtek volna, szeme elárulta őt.

Ted karja kivágódott. Csuklón találta Jennert. A meglepett ujjak közül kicsúszott a tűvető, és a padlóra esett. Mielőtt Jenner lehajolhatott volna érte, Bill odább rúgta a fegyvert.

Warner hátradúlt a székén.

– Előfordul, hogy az ember mégiscsak hasznát veszi az inasának – mondta.

Ted dühös pillantást vetett rá, és lehajolt a túpisztolyért. Előbb vizsga szemmel megnézte, aztán a zsebébe süllyesztette.

– Nos – fűzte tovább a szót Warner admirális –, miután az álarcokat levettük, folytassuk a társalgást, nemde?

Jenner összeszedte már magát.

– Maga most bizonyára azt hiszi, hogy túljárt az eszemen. Hát téved, Warner. Hajómon az ágyúcsövek egytől egyig magukra irányulnak. Ha nem térek vissza, ripityára lövik a hajóját.

– Az energiapajzsunkon keresztül? – nézett rá csodálkozva Bill.

Jenner nagyot káromkodott.

– Nem tud rám bizonyítani semmit!

– Dehogynem. Csak meg kell találnom Wilson Rex holttestét, és magának befellegzett. Birtokunkban van ugyanis Ralf Warrenel folytatott utolsó beszélgetéseinek hangfelvétele. A Virginis II-on volt akkor. Hajója nem volt már indulóképes. Alighanem gyalog jött át a Hadesre, mi?

Jenner gyűlölködő tekintettel nézett az admirálisra. – Jó, az első menet a magáé. De még nincs vége. Megfeledkezett róla, hogy a Hadesen van, a halál bolygóján. Neki is szava lesz a dologhoz, ha a végső döntésre kerül a sor.

Warner felállt.

– Később még majd foglalkozunk magával. Bill, kötözze meg, és zárja be a kistraktárba! Én közben a bizonyos Hendricksszel váltok egy-két szót. Hadd tudják meg az emberei, mi vár rájuk. Legalábbis úgy nagyjából.

Bill meg Ted gondjukba vették Jennert, aki összeszorított foggal tűrte, hogy végrehajtsák Warner utasítását. Az admirális ezalatt a parancsnoki fülkébe ment, és megkísérelte, hogy a másik hajóval felvegye az érintkezést. Ugyanakkor bekapcsolta a légzsilip önműködő zárószerszemet: A csapóajtó tompa dőrejjel becsukódott.

Odakinn Hendricks egy pillanatig tanácstalanul állt a teherszállító hajó előtt, és nem tudta, mit jelentsen ez. Aztán a hajóból kikiáltott neki a rádiós:

– Hendricks, rádión hívnak minket a ladikból! Furcsa, mi?

Ezt Hendricks is furcsának találta. A rádiószobába rohant. Rögtön megismerte: annak az őrült Grandnek a hangja!

– Miféle ostobaság ez?! – kiabált a mikrofonba. – Nem tud átküldeni egy embert, ha akar tőlünk valamit?

– Olyan drága az áram? – hallatszott a viszontkérdés. – Jól, figyeljen, Hendricks. Itt Warner admirális, az űrhajóhad főparancsnoka beszél. Jennert letartóztattam. Nem tér vissza magukhoz. Pakolják fel a hajójukat, és tűnjenek el innen! Ha visszarepülnek a Földre, és önként jelentkeznek Terrapolisban, gondoskodom róla, hogy enyhébb büntetésben részesüljenek. Ez persze csak magukra vonatkozik. Jenner lógni fog!

Hendricks összehúzta a szemét, és félrelökte a rádióást.

– Randell! Mire vársz? Riadóztasd a legénységet! Semmisítsétek meg a hajójukat! Az űrhajóhadhoz tartoznak. Gyerünk, indulás!

Warner nyugodt hangja fenyegetően töltötte be a helyiséget.

– Hendricks – mondta –, maga hibát követ el. Mindenfajta ellenállásért később kétszeresen kell majd megfizetnie. Egyébként pedig tökéletesen céltalan, hogy támadást kíséreljenek meg a *Hurrikán* ellen. Energiapajzs véd bennünket. Még valami: azt akarja, hogy parancsnoka, Jenner, idő előtt bevégezze életét?

Hendricks üvöltött mérgében. Öklét rázva kiabált a mikrofonba:

– Ördög vigye Jennert! Hogy tudtak így túljárni az eszén? De én figyelmeztettem őt, mert már tegnap nagyon furcsállottam a maga viselkedését.

– Igen, az embernek jobban kellene hallgatnia a megérzéseire – helyeselt neki Warner. – Nos, rajta, Hendricks, legyen okos! Tűnjenek el a Hadesről!

– Menjen a pokolba! – üvöltött Hendricks, és egy gyors mozdulattal kikapcsolta a készüléket. Csak egy pillanatig gondolkodott, azután előrerohant a parancsnoki fülkébe. Emberei elfoglalták már a tüzelőállásokat, és további parancsra vártak.

Jobb első löveg – kész?

– Kész! – hallatszott a hangszóróból. Tűz!

A távolság olyan kicsi volt, hogy az űrbeli használatra szánt, karcsú lövedéknek lehetetlen eltévesztenie a célt. mis kezdősebességgel hagyta el a jobb egyes indítócsövet, majd hajtóműve hirtelen felgyorsította, s úgy repült a *Hurrikán* felé. De a hajócskától tíz méterre a torpedó láthatatlan falba ütközött, és idő előtt felrobbant.

A robbanás iszonyú ereje a falról visszaverődött, és valósággal megrázta a teherszállító űrhajót. Hendrickset a lökés kivetette a székéből, és a padlóhoz vágta. Fejéből vér szivárgott.

Az ágyúkezelők hasonló tapasztalatokra tettek szert. – Hendricks! A kettes löveg tűzparancsra vár! Hendricks feltápáskodott: Elég okos volt ahhoz, hogy belássa: értelmetlen dolog ez az egyenlőtlen harc. Az ilyen hatékony energiapajzzsal szemben mindenki tehetetlen. Mindenki! Még Jenner is, a maga modern torpedóvetőivel.

– Tüzet szüntess! – adta ki a parancsot, és nyögve felállt. – A hajót indulásra felkészíteni! Három órán belül elhagyjuk a Hadest, még akkor is, ha a parancsnok addig nem tér vissza.

A nagy kémlelőnyíláshoz ment, és szemügyre vette a *Hurrikánt*, amely sértetlenül és változatlan helyzetben nyugodott a plató másik szélén. Úgy tűnt, mintha egy csillogó, leheletfinom függöny mögött állna. Ez volt az energiapajzs.

Hendricks fenyegetően felemelte ökölbe szorított kezét, és a gyűlölt hajó felé rázta.

– Visszarepülünk a Földre, igen! De a Naprendszer szélén megvárunk benneteket! Ti csak gyertek nyugodtan, úgyse hagyunk időt rá, hogy felkészüljete! Akkor aztán elcsípünk benneteket, méghozzá elevenen! Jenner élni fog, Warner admirális, de te és társaid, ti meghaltok! Igenis, meghaltok, mert saját kezünkkel kötünk fel, titeket! Kalóz módra állunk rajtatok bosszút, ha tudni akarjátok! Nem taszítunk ki az űrbe, hanem felakasztunk! Én úgy éljek, felakasztunk, Warner! Te nem hallod, de jobb is ez így.

Öklét rázta, de egyszerre csak megtorpant.

Úgy tűnt neki, mintha a *Hurrikán* megmozdult volna. Aztán újra megfeledkezett a dologról, mert a rádiós a fülkébe lépett. Homlokán jókora púp díszelgett.

– Hendricks, a fickók odaát üzentek. Azt mondták, megkeresik Wilson Rexet, és holnap visszajönnek. Ha még itt találunk bennünket, megsemmisítenek a sugárvetőjükkal. Nem vártak, amíg válaszolunk, hanem rögtön kikapcsolták az adójukat.

Hendricks lassan bólintott.

– Holnap a déli órák előtt aligha érkeznek vissza. Reggel indulunk. Addig van még elég időnk, hogy várjunk Jennerre. Meg hogy fontolóra vegyünk egyetmást. Szólj Rodesnek, hogy szeretnék beszélni vele. Pontos pályaszámításokra van szükségem. Hozza magával a Naprendszer keringési táblázatait. Tudnom kell, hogy visszatérésünkkor melyik bolygó lesz köztünk és a Föld között.

A rádiós eltűnt.

Hendricks újra kitekintett. A *Hurrikán* valóban megmozdult, és lassan, nyugodtan

felemelkedett. Mintha egy láthatatlan oszlop tartotta volna meg, függőleges irányban egyre magasabbra emelkedett. Hamarosan eltűnt Hendricks szeme elől.

A kalóz egy ideig még az eget bámulta, ahonnan hidegen és barátságtalanul tekintett alá a nap. Azután a tengerre fordult a pillantása.

Mozdulatlanul, és szinte fekete szint játszva terült el szeme előtt a végtelen vízfelület.

– Az élet – mormogta – mindig a vízből sarjad. Ha egyáltalán él itt valamiféle lény, akkor az a vízben lakik.

És ahogy a nyugodt víztükröt nézte, amely szinte várakozásteljesen terült el előtte, egyszerre félelem fogta el. Mintha valami kúszna ott kifelé a vízből?! . . .

Wilson Rex élete legborzalmasabb éjszakáját élte át. Noha bent volt a hajóban, a külvilágtól tökéletesen elzárva, mégis az az ijesztő érzése volt, hogy még a legkeményebb acélból készült falak sem segítenek rajta, ha a Hades réme megjelenik.

Erről a rémről egyéni elképzelése volt.

Emlékezett rá, hogy ifjúkorában a vegytanórákon mindig lázba hozta őt, ha a hígított salétromsav – az úgynevezett választóvíz – különös tulajdonságairól hallott. De még ennél is jobban izgatta képzeletét a királyvíz, vagyis a sósav és a salétromsav keveréke. Ezek a folyadékok a legtöbb anyagot oldották.

A Hadesen minden bizonnyal valami ehhez hasonló dolog megy végbe. Talán a levegő tartalmaz olyan vegyületet, amely meghatározott idő alatt mindenfajta szerves és szervetlen anyagot felold. Afféle "választógáz". A gondolat fantasztikus volt, de valamelyest csillapította félelmét. Mindenesetre kell itt lennie valaminek – gondolta –, ami tulajdonságaira nézve hasonló a királyvízhez.

Az adott esetben az arany, a tiszta acél, az üveg és néhány más elem maradt változatlan, minden egyéb anyag eltűnt.

De hová tűnt el?

Mivel Wilson úgy vélte, hogy az első kérdésre megtalálta a választ, most a másodikkal foglalkozott. A józan ész azt súgta neki, hogy semmi sem tűnhet el nyomtalanul, legfeljebb átalakul valami mássá. Itt azonban nyilvánvaló, hogy nem lehet szó átalakulásról, hacsak láthatatlan gázzá nem változtak az anyagok.

Wilson sóhajtott. Övébe akasztva lógott a Jennertől zsákmányolt sugárvető. Odakünn hirtelen leszállt az est. A kémiónyílásokon áttört a csillagok ezüstös fénye, amely leheletszerű árnyékot varázsolt a hajó elv, a sík földre. Wilson rúdlámpája működött még, de elhatározta, hogy takarékoskodik az elemmel.

A kis raktárkamrában konzerveket talált. Az óntartályokban a víz érintetlen volt. Úgy becsülte, hogy hat vagy hét hónapra elegendők a készletek, de valamiféle bizonytalan érzés azt súgta neki, hogy a Hades nem enged számára ennyi időt. Warrennek mozgásképes hajó állt a rendelkezésére, mégis már néhány nap alatt végzett vele az ismeretlen rém.

Most olyan gondolata támadt, amely halvány reménnyel töltötte el. Ha az ismeretlen veszély egy olyan élőlénytől ered, amelynek van valamelyes gondolkodó képessége, akkor aligha törődik az egyszer már kirabolt hajóval, amelyben nem gyaníthat több táplálékot.

Múltak az órák, és Wilson végül is elaludt. A csupasz, jéghideg padlón feküdt, mert nem mert tüzet gyújtani: Noha a tartályok teli voltak fel nem használt, energiadús folyékony üzemanyaggal, félt, hogy a fény odacsalogathatná a titokzatos lényeket. Pirkadt már, amikor Wilson elgémberedett tagokkal, félig megfagyva felébredt. Érezte, hogy még egy ilyen éjszakát nem bírna ki, ma tehát azon lesz, hogy elsötétítse a kis mellékfülke ablakát, és összeeszkábáljon magának egy fűtőtestet. A konzervdobozok jó szolgálatot fognak tenni.

Mihelyt a nap melegebben sütött, elhagyta a hajót, és a lépcsőn lement a kőplatóra. A tengerpart közel volt ide. Lesétált, ameddig csak a partot nyaldosó lassú vízfodrok engedték. De akármennyire is erőltette a szemét, egyetlen halat, kagylót, de még csak egy mákszemnyi kis algát sem látott. A víz átlátszó és tiszta volt, mintha szennytartalma egyáltalán nem volna. A sima kavics és a csaknem hófehér homok makulátlan és lepedékmentes.

Wilson lehajolt, és megnedvesítette a kezét. A víznek enyhén sós íze volt.

Valami határozatlan érzés hirtelen arra készítette, hogy feltekintsen. Az volt a benyomása, hogy figyelik. A nap jobbra tőle a síkság fölött állt. Az ég felhőtlen és derült volt. Mögötte a hajó törzse magasodott. A Virginis sugaraiban tompán csillant meg a fémköpenye.

És a tenger felett, alacsonyan, egy másik űrhajó lebegett. A hajó nem volt nagy – semmi esetre sem az a kalózármű, amelyik idehozta őt.

Első pillanatban elállt a lélegzete, és képtelen volt gondolkodni. Aztán hirtelen átcikázott rajta, a remény. Egyik pillanatról a másikra áthatotta a bizonyosság, hogy életben marad.

Az imént még hajótörött volt egy ismeretlen, sőt tilos bolygón, és most megjelent egy hajó, amely megmenti.

Ha ugyan észreveszik őt!

Erre a gondolatra szinte megbénult az ijedségtől. Lehetséges, hogy nem veszik,

észre? Eszébe sem jutott, hogy ha őt magát odafent nem is látták volna meg, űrhajója körvonalait minden bizonnyal régen felfedezték már. S nincs olyan hajó, amely ha gazdátlan járművet lát, továbbmenne anélkül, hogy le ne szálljon, és át ne kutassa.

Wilson visszafutott, és a nyitott ajtón át a parancsnoki fülkébe rohant. Ingéből leszakított egy jókora darabot, sietve átitatta üzemanyaggal, és visszafutott a szabad ég alá. A rúdlámpa eleméhez csatlakozó elektromos gyújtógyertya segítségével lángra lobbantotta a fáklyát. Elhajította jó messzire, és megnyugodva nézte a magasra csapó, fényes lángnyelveket. A nappali világosság ellenére messziről is okvetlenül észre kellett hogy vegyék a tüzet.

Izgatottan várt.

A hajó, széles csíkot húzva maga után, közelebb jött. Aztán egyszer csak emelkedni kezdett a törzse. Orra égnek fordult, már csaknem függőlegesen állt. Wilsont rettentő csalódás kerítette hatalmába, de ijedelme hirtelen örömbé csapott át, amikor felismerte a manőver okát.

A hajó ugyanis tatjával lefelé lassan ereszkedni kezdett. Azután alig ötven méterre Warren szállásától puhán földetért.

Wilson futva indult feléje. Sem félelmét, sem bizalmatlanságot nem érzett. Még ha újra kalózok kezébe kerülne, az is jobb, mint lassan elpusztulni a Hadesen. Neki már minden mindegy. Csak ne hagyják itt újra egyedül.

Fent megnyílt egy ajtó. Egy férfi lépett ki a létra peremére, és felemelte kezét, hogy Wilsont üdvözölje. Ezután aláereszkedett a létrán.

- De hiszen ön nagyon is eleven egy hullá, Mr. Rex – mondta elégedetten Warner.
- Még soha nem láttam hullát ilyen frissen futni.

Wilson előbb mélyet lélegzett, aztán megilletődötten így szólt:

- Ismer? – Riporter volt, az a tény, hogy ismerik, legalábbis erősen felkeltette az érdeklődését. – Szerencse, hogy észrevett.

- Magát, barátom, alig lehetett nem észrevenni. Warner admirális vagyok, az űrhajóhad főparancsnoka. Wilson elsápadt.

- Igazán? – nyögte ki. – Tudom, tiltott bolygón szálltunk le . . . , most megvonják a jogosítványomat.

- Ellenkezőleg! – nyugtatta meg Warner, és megrázta a kezét. – Önnek köszönhetem életem legpompásabb zsákmányát Ha ön nincs, sohase sikerült volna Jennert rajtakapnom.

- Jennert? Ezt a gyilkost?! Ő tett ki ide a Hadeszre. Warner bólintott.

– Nyugodtan számoljon be mindenről, Rex. Az ön tanúvallomásától függ, hogy elítélhetjük-e Jennert. Eddig nem tudtuk rábizonyítani a kalózkodást.

– Ellopta a kis hajómat, és a Virginius II-ről ide, a Hadeszre hozott, hogy elpusztuljak. Elhagyott hajók és roncsok fosztogatásával foglalkozik. Azért kellett volna meghalnom, hogy üzelvei le ne lepleződjenek.

– Szinte sejtettem – szolt Warner, és látszott rajta, hogy elégedett. – Jöjjön, Rex, vegyen magához némi erősítőt. Később majd átvizsgáljuk Warren hajóját. Meg kell állapítanunk az eddigi expedíciók kudarcának az okát.

– Van egy elméletem – mondta Wilson, miközben Warnert követte felfelé a létrán.

– Talán tud vele mit kezdeni.

Összeismerkedett Billel és Teddel, engedélyt kapott, hogy a fogoly Jennert üdvözlje – amit az nyomdafestéket nem tűrő káromkodással viszonzott –, majd pedig leült a terített asztalhoz, hogy csillapítsa éhségét.

Bill Hawkins és Ted Ringer közben átvizsgálta az úrhajóroncsot. Semmi újat nem állapítottak meg, végül is visszatértek a *Hurrikánra*.

Terméketlen vita kezdődött az anyagok feloldódásának okairól, és arról a próbálkozásról, hogy az okokat kapcsolatba hozzák valamilyen eddig ismeretlen élőlényel. Végül Warner vetett véget a beszélgetésnek.

– Ilyen gyorsan nem fogjuk megtalálni a magyarázatot. Mindenesetre érdekes, hogy mostanáig semmit nem érzékeltünk abból a bizonyos veszedelemből, ami ez idáig mindenkit elpusztított, aki csak a bolygóra tette a lábát. Jennernek sem esett bántódása. Vajon ez csupán véletlen?

Bill szeme között a meredek ránc elégedetlenségről árulkodott.

– Meg kell találnunk a magyarázatot, ha már egyszer itt vagyunk. Nem lehet, hogy a Virginis örökre megőrizze három keresztjét!

Először arra legyen gondunk, hogy Jenner hajója eltűnjék innen. Addig úgyse lesz nyugtunk. Azután majd nekirugaszkodunk a munkának. Ne felejtsük el, hogy a nyomtalanul eltűnt expedíciók utolsó rádióüzeneteikben kivétel nélkül élőlényeket emlegettek, amelyek megtámadták őket.

Egy óra múlva felszálltak. Alacsonyan portyáztak a Hades felett, de semmi gyanúsat nem észleltek. A bolygó halott volt és csíramentes, mint addig. Semmi nem moccant, semmi nem nőtt a felszínén, még a mozdulatlan tenger is holtnak tűnt. Az alig hasadozott hegységek nagyobb állatoknak nem is nyújthattak védelmet.

Megérkeztek a másik tenger partjára, és elképedve néztek egymásra. Jenner nagy

teherszállító űrhajója még mindig eredeti helyén állt, és semmilyen előkészület nem vallott arra, hogy Warner admirális parancsának eleget óhajtanak tenni. Az ultimátum lejárt.

– Megőrültek! – szitkozódott Warner. – Megmondtam nekik, hogy megsemmisítem őket, ha nem tűnnek el innét. Hawkins őrnagy, utoljára szólítsa fel a kalózhajót, hogy azonnal hagyják el a Hadeset.

Bill némán bólintott, és miközben a *Hurrikán* a levegőben lebegve megállt, bekapcsolta az adókészüléket. A hajó orra a sugárvetővel a kalózhajóra irányult. Ted készenlétbe helyezte a védőpajzsot.

– Halló, űrhajó! Itt az űrhajóhad főparancsnoksága beszél! Jelentkezzenek!

Bill várt. Nem jött válasz.

Újabb kísérletet tett, azután még néhányszor próbálkozott, de odalent továbbra is csendes maradt minden. A teherszállító űrhajó nem válaszolt. A nagy alkotmány bejárati ajtaja nyitva volt. Emberek sehol nem mutatkoztak.

Warner résnyire zárt szemmel meredt lefelé.

– Az ördög tudja, miféle gazemberség jár az eszükben. Alighanem le akarnak rohanni minket, mihelyt földet érünk.

Bill kikapcsolta a rádióadót.

– Azt hiszem, másról van itt szó – mondta fojtott hangon. – Leszállunk, admirális.

– Azt akarja, hogy szitává lőjék, mihelyt elhagyta a *Hurrikánt*?

– Meg kell kockáztatnunk.

– Én nem megyek elsőnek!

– Ezt senki nem kívánja öntől – nyugtatta még Bill. – Én magam szoktam vállalni a feladataimmal kapcsolatos kockázatokat. Ön Teddel a hajón marad. Én előremegyek. De attól tartok, hogy maguk rövidesen követhetnek majd, méghozzá minden kockázat nélkül.

Állhatatosan hallgatott, miközben a *Hurrikánnal* leereszkedett. Wilson mellette állt a fülkében, és figyelte a másik űrhajót. Szemében feszült várakozás tükröződött. Örült, hogy megalázhatja Hendrickset. De lassan kezdett kételkedni benne, hogy erre sor kerülhet még.

Ted jobb hüvelykujját a sugárvető kioldógombján tartotta, amíg Bill elhagyta a *Hurrikánt*, és kezében lövésre kész pisztollyal a Hades földjére lépett, hogy azután lassan meginduljon a várakozó űrhajó felé. Ted szemével követte társát, figyelt, hogy nem mutatkoznak-e egy esetleges orvtámadás előjelei. Abban a

szempillantásban megszűnnék létezni a másik űrhajó.

Bill a létra felső fokán mintha néhány pillanatig habozott volna, azután eltűnt az űrhajó belsejében. Alig egy perc múlva megjelent a nyitott bejárati ajtóban, és kezével intett a *Hurrikán* felé. A megbeszélte jel volt: "Jöhettek !"

Ted fellelegzett, noha megkönnyebbülése szörnyű ijedtséggel párosult. Mert a kalózok tétlenségének egyetlen magyarázata lehetett csak.

Hades réme ismét lecsapott!

Warner admirális, Ted Ringer és Wilson Rex egy-két perc múlva már a felprédált űrhajó parancsnoki fülkéjében állt. Itt ugyanaz a látvány fogadta őket, mint annak idején Warren hajójában. Csak az maradt meg, ami ezüstből, aranyból, más fémből vagy üvegből volt. A vastartalmú ötvözetek – az acél is – megváltoztatták szerkezetüket, és lyukacsosak lettek. Erősebb nyomás alatt szétporladtak.

Műanyag, fa, gumi nem volt többé. Eltűnt, mintha sohasem lett volna. Az embereknek nyomuk sem maradt. Csupán néhány gyűrű, óra és fog árulta el, hogy áldozatul estek a legszörnyűbb halálnak.

Nagyon gyorsan lephette meg őket a vég. A sors tehát elragadta a kalózokat az emberi igazságszolgáltatás elől: immár nincs a világon bíróság, amely ítélezhetnék felettük.

Nem úgy Jenner esetében.

Bill intett Tednek, és elhagyta az űrhajót. Kint – a sík földön – a tenger irányába nézett, és utána a napra pillantott, mintha a sugarak beesési szögét akarná megbecsülni. Aztán lehajolt, és vizsgálódva megtapogatta lába alatt a sima sziklát.

Amikor felegyenesedett, egy ideig elgondolkozva állt, majd kérdő tekintetét Tedre fordítva magához intette őt.

– Hajolj le úgy, hogy a nap sugarai egy bizonyos szögben érkezenek, és akkor látni fogod a nyomokat. Próbáld meg!

Ted együgyű képet vágott.

– Nyomokat? Miféle nyomokat?

Bill még mindig a kezében tartotta kis sugárvetőjét. Arca komoly maradt.

– Annak a szörnynek a nyomait, amelynek Hades a keresztjeit köszönheti.

Ted egy pillanatig habozott. Láta, hogy közeledik Warner és Rex. Az admirális meghallotta Bill utolsó szavait.

– Mit mond, Hawkins? Nyomokat? Hol?

– Bill elmagyarázta neki, és újra lehajolt, hogy a tenger irányába nézzen. A többiek követték a példát, és most már maguk is látták.

Az úrhajótól az óceán partjáig finom, fehér lepedék fedte a sziklát. Olybá tűnt, mintha ott valamiféle láthatatlan ködgomoly megüledett és lecsapódott volna. A csaknem négy méter széles ködnyom a tenger lomhán gyűrűző fodraiba vezetett.

Ted Ringer ujja hegyét a sziklához érintette, és lassan ide-oda húzogatta rajta.

– Zsíros . . . , azazhogy nyálkás – helyesbített gyorsan.

Warner követte Ted példáját, még mielőtt Bill ebben megakadályozhatta volna.

– Mintha egy hatalmas kígyó kúszott volna itt végig – jegyezte meg Warner. Reszketett a hangja.

Bill mérgesen rászólt:

– Maga ugyanolyan elővigyázatlan, mint az én drágalátos barátom, de Tedtől ezt nem lehet zokon venni, mert ő soha nem fog megtanulni gondolkodni. Hát nem tudja, mi az, amihez hozzáért a keze? És ha most magát is utoléri azoknak a sorsa, akik leszálltak a Hadesen?

Warner admirális rémulten nézett a kezére. Mikor látta, hogy az elváltozások, amelyektől félt, nem mutatkoznak rajta, megkönnyebbülten fellélegzett.

– Talán nem is olyan veszélyes, mint gondoljuk vigasztalta magát és a többieket.

– De mi ez a nyom itt?

– Hasonlata a kígyóval bolond gondolatot ülhetett a fejembe – mondta Bill. – De térjünk vissza a hajóba. Szeretném, ha letisztítaná a kezét. Meg te is, Ted.

A parancsnoki fülkében Warner újra megragadta a szót.

– Miféle gondolatról beszélt az imént, Hawkins őrnagy?

– Hagyjuk ezt inkább. Nem tudnánk nyugodtan aludni az éjszaka.

– Hogyhogy éjszaka? Azonnal indulunk.

– Anélkül, hogy felfedtük volna a Hades titkát? Ezzel nem értek egyet! Mi a véleményed, Ted?

– Én nem félek!

Olyan célzatosan mondta ezt, hogy Warner admirálisnak tüstént arcába szökött a vér. Dühkitörését megelőzte azonban Wilson Rex közbeszólása:

– Túlságosan nagy az áldozatok száma ahhoz, hogy célunkat feladjuk. Most először történt, hogy a pusztító rém nyomára akadtunk.

– Így is van – bólintott Bill. – Ez az ő nyoma. Meggyőződésem, hogy ezen a

nyomon továbbjutunk. Itt töltjük az éjszakát, és őrt állunk. Ha a lény – egy vagy több, nem tudjuk – visszatérne, majd meglátjuk, hogy elbírunk-e vele, vagy sem.

– Eddig még mindenki itt pusztult – aggályoskodott Warner. – Senki sem menekült meg. És minden egyes esetben olyan gyorsan történt a dolog, hogy még a levegőbe emelkedésre sem maradt idő.

– Akkor hát az, aki éppen őrt áll közülünk, állandóan az indítókaron tartja majd a kezét. A veszély legkisebb jelére megrántja a kart. Én sem szeretném, ha szükségtelen kockázatot vállalnánk, de egyszerűen képtelen lennék most gyáván eliszkolni, anélkül, hogy küldetésünket teljesítenénk.

– Küldetésünket már teljesítettük – erősködött az admirális, nem túlságosan meggyőzően. – Megmentettük Rexet, és ráadásul Jennert is elfogtuk. Ennél többet igazán nem kívánhatnak tőlünk!

– Az emberiség biztonsága többet kíván ennél, admirális – felelte Bill, enyhe szemrehányással hangjában. – Ki tudja, nem visszük-e valamilyen formában magunkkal a veszedelmet, amely a Hadesen fenyegeti az embert.

Warner előrehajolt, és merően Bill arcába nézett. – Hogyan gondolja ezt?

– Úgy, ahogy mondtam. Senki sem ismeri annak a veszedelemnek a megjelenési formáját és mibenlétét, amely megmagyarázhatatlan pusztulást okoz maga körül. A levegőben él vagy a vízben? És egyáltalán, élő valami-e, a számunkra ismerős alakban, vagy csupán egy ismeretlen vegyi elem, amely megtámadja az élő és élettelen anyagot? Fogalmunk sincs minderről. És felelőtlenység volna, ha elhagynánk a Hadeset, mielőtt e fényégető veszély felől tájékozódnánk. Remélem, érti, miről van szó?

Warner lassan bólintott. Megváltozott arckifejezéssel nézte előbb Billt, azután Tedet. Végül megszólalt:

– Úgy látszik, félreismertem magukat – dűnnyögte. Bill felfogta ennek a nagy dicséretnek a horderejét, de Ted mindent elkövetett, hogy a kedvező benyomást mielőbb elrontsa.

– Nos, belátja már, admirális, hogy még a tisztek is tévedhetnek? Rongy civileknek tartott bennünket, akikben nincs felelősségtudat, mert maga szerint semmi másra nem jár az eszünk, csak azon, hogy hol lehet keresni. Örülök, hogy véleményének megváltoztatására kényszerült.

Warner megkínzott arccal nézett rá.

– Ami magát illeti, soha nem leszek képes véleményemen változtatni.

Ted levegő után kapkodott, de váratlan segítség érkezett:

– Mikor fogják önök a hozzám hasonló élőlényeket is emberszámba venni? – kérdezte Wilson Rex. – Ha jól emlékszem, nincsen semmiféle katonai rangom. Írásból élek.

Warner admirális ferde pillantást vetett rá.

– Ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom, hogy a legmélyebb megvetést érzem minden újságíró és más efféle firkász iránt. A regénygyártók még hagyján, mert ők legalább nem hagynak kétséget a tekintetben, hogy amit létrehozta, az csupán buja képzeletük gyermeke. Az úgynevezett újságírók azonban el akarják velünk hitetni, hogy meséik tények. Nem, nem, a legjobb, ha az ember egyáltalán nem olvas. Csak azt lenne szabad elhinnünk, amit saját szemünkkel látunk.

Ted gúnyos fintort vágott.

– Ha jól emlékszem, köpenye oldalzsebében egy kis tarka fedelű füzet bújik meg. Folytatásos regénysorozat egyik száma. A táskájában is láttam ilyen könyveket. Meg tudná magyarázni . . .

– Az ördög vigye el magukat! – átkozódott Warner, és felugrott. – Milyen joggal kutatnak a holmim között? Egyébként, ha tudni akarják, ezeket csak azért olvasom, hogy meglegyen róluk a véleményem. De óvakodjanak attól, hogy valakinek is említést tegyenek róla!

– Természetesen – nyugtatta meg Ted. – Egyébként . . . legyen szíves, adja kölcsön majd alkalomadtán azokat a könyveket, jó? A mikrofilmek ugyanis már az idegeimre mennek.

Másodiknak Bill volt a soros.

Warnertól vette át az őrséget, aki most odaát a kajütben húzta a bőrt minden létező hangnemben. Ted felébredt ezekre a szépnek alig mondható hangokra, egy ideig feküdt még az ágyán, aztán felkelt. Néhány percig irigykedve nézte a mélyen alvó Wilson Rexet, akit az admirális hangversenye láthatólag a legkevésbé sem zavart. Azután a parancsnoki fülkébe ment.

– Már alig várom – szólt, amikor Bill csodálkozó tekintetével találkozott –, hogy a *Hurrikán* újra kizárólag a miénk legyen! Most valóságos kivándorlóhajó. Ahová megy az ember, mindenütt idegenekbe botlik, Jennert legalább bezártuk, ő nem okoz bosszúságot.

– Csüccs le a székedbe! Itt nem horkol senki, talán tudsz egy keveset aludni – ajánlotta Bill.

Ted a fejét rázta, és zsebéből előhúzott egy tarka fedeles füzetet.

– Jobb elfoglaltságom van. Egyszer végre látni akarom, mit olvas egy ilyen

admirális. Úgy adja a bankot, akárcsak a Saturnus holdjai, amiért a gazdájuknak gyűrűje van. Mi van odakint?

Bill az éjszaka áttetsző sötétjébe nézett. A szabad térség a tengerig jól áttekinthetően ott terült el alatta. Noha a csillagok alig világították meg a sziklát, a halvány, ezüstös nyom még éppen hogy felismerhető volt.

– Semmi. A tenger nyugodt. Meggyőződésem, hogy az a bizonyos szörny a tengerben él. Számára az a legtermészetesebb környezet.

– Szörny? Talányokban beszélsz, mester. Bill futólag elmosolyodott.

– Már tegnap mondtam, hogy gyártottam magamnak egy elméletet, amely talán megközelíti az igazságot. Ahelyett, hogy ponyvát olvasnál, inkább erőltetnéd meg az eszed! Meggyőződésem, hogy te is kigondolnál valamit.

– Fogalmam sincs, mi az, amit kigondolhatnék utasította vissza Ted erélyesen ezt a sértő feltevést. Ha majd rám kerül a sor az őrszolgálatban, jelentkezem, addig hagyj magamra a kalandjaimmal.

Bill bólintott. Nem törődött többé a barátjával, aki belemerült regényébe. Fáradt szemmel figyelte az űrhajó közvetlen környékét, és azon próbálkozott, hogy meg tudja különböztetni itt-ott a sziklaalakulatok egyes részleteit. A valamivel világosabb látóhatártól különösen jól elvált a tengerpartnak a hajó előtt elterülő szakasza. De jobbra-balra a sötétség áthatolhatatlan volt. Jóllehet bekapcsolhatta volna a fényszórót, mégsem tette, mert el akart kerülni mindent, ami arra vallhatott, hogy a *Hurrikánban* ébren vannak.

Jenner jutott az eszébe. A kalóz a tat kis kamrájában kuksolt. Ezzel meg volt pecsételve a sorsa, mert Warner admirális e tekintetben kérlelhetetlen volt. Az űrhajóhad régen várt már erre az alkalomra. A sors iróniája, hogy noha emberei egytől egyig áldozatul estek a hadesbéli rémnek Jenner bántatlan maradt – nehogy a hóhér megrövidítve érezze magát.

Az a mód, ahogy Jenner Wilson Rexet átadta a biztos halálnak, minden részvétet kiölt Billből. Jenner nem ember, hanem szörnyeteg. Megérdemli a halált.

Fekete tükörlapként feküdt a tenger Bill kutató tekintete előtt. A sötétben, nem látta a kis fodrokat, de tudta, hogy szüntelenül mossák a partot. Onnan kúszott elő a szörny – gondolta most már egészen határozottan élőlénynek sejtette a szörnyet. Ahogy a körülményeket összevetette, egy még fantasztikusabb megoldás is az eszébe jutott. Hogyan lehetséges – tette fel magának a kérdést –, hogy élőlény lakhassék a Hadesen, amikor egyetlen baktériumot sem fedeztek fel eddig? Ez minden korábbi tapasztalatnak ellentmondott. Ott keletkezett csak élet, ahol adva voltak a megfelelő feltételek. A pirinyó egysejtűekből évmilliók alatt

lették sejttelepek, és azokból az első, kezdetleges élőlények. Később azután új fajták keletkeztek, amelyek továbbszaporodva önálló fajokká fejlődtek. Bárhol léteznek is ilyen fajok, akár észlények, akár nem, ott a távoli ősöknek – az egysejtűeknek – is jelen kell lenniük. A legkezdetlegesebb élőlények kipusztíthatatlanok. Ha érzik, hogy idejük lejár, osztódnak, és mint két új, ifjú egysejtű élnek tovább életüket.

Itt a Hadesen nincsenek egysejtűek.

És mégis vannak élőlények. Veszedelmes, minden Képzeletet felülmúló élőlények, amelyek fel tudnak oldani és bizonyára meg is tudnak emészteni majdnem minden anyagot. A Hadesen sziklánál és tengernél egyéb nincs. Billnek eddig nem volt alkalma alaposabban megvizsgálni a bolygó talaját, de kétkedett benne, hogy ásványokat és bizonyos elemeket találna benne. Vasat semmi esetre sem.

Ama bizonyos szörnyek alighanem megkeresik és elfogyasztják még a baktériumokat is. Így azután kipusztították az egysejtűeket, és a bolygót tökéletesen csíramentessé tették. Bill úgy képzelte, hogy ezek a lények valamilyen szerves sav segítségével molekuláris alkatrészeikre bontják az anyagokat, és közülük a számukra létfontosságúakat magukhoz veszik.

Viszont azon hiába törte a fejét, hogy milyenek is lehetnek ezek a lények. Az admirális megjegyzése talán közel van az igazsághoz. Warner kígyónak nevezte őket. A kövön a finom ezüstös fátyol egy hatalmas csúszómászó nyomának tetszett. Lassan megcsóválta a fejét.

Nem, kígyó semmi esetre sem lehet, akkor már inkább . . .

De nem volt ideje végiggondolni a gondolatot. Hátborzongató kiáltás ütötte meg a fülét. Ez előtt a hang előtt sem a folyosó, sem az ajtók nem jelentettek akadályt: ilyen üvöltés csak a legnagyobb halálfélelem hatására tör ki az ember torkán.

Nem a kajütből jött, ez biztos. Aki kiáltott, az nem Warner vagy Rex volt.

A tatból jött a hang – Jenner volt!

Ted kezéből a padlóra esett a füzetes regény. Ó maga felugrott a székből, és kővé meredten állt. Arcából kiszállt a vér. Lihegve kérdezte:

– Mi volt ez?

Bill csuklóján fehér foltok jelentek meg. Jobb kezével megragadta az indítókart, miközben szeme lázasan kutatta végig a hajó előtt elterülő kőteraszt. Semmit nem látott.

Ebben a pillanatban a velőt rázó kiáltás megismétlődött. Egy ajtó vágódott ki, léptek hangzottak fel a folyosón. Warner admirális olyan lendülettel rontott be a

parancsnoki fülkébe, hogy szinte kivágódott a hajóorrból.

– Ki ordít így? – kérdezte, még szinte félálomban, de közben működni kezdett az agya. – Jenner! – adta meg saját magának a választ, és eltűnt.

Bill döntött. Előrerántotta az indítókart, amely nem csak a hajtóművet gyújtotta be, hanem működésbe helyezte a gravitációs ernyőt és az energiaharangot is. A *Hurrikán* a levegőbe emelkedett.

A tat-tölcsérek éles tűzkígyói megvilágították a sziklaalapot, amelyen az úrhajó behúzzható támpillérei nyugodtak. Egy sötét, kocsonyás tömeg szakadozott le a hajóról, majd görcsösen megrángott és összezsugorodott. A hajó olyan hirtelenemelkedett a magasba, hogy Bill csak a másodperc tört részéig láthatta azt a csaknem öt méter széles szörnyet, amely a *Hurrikán* elhagyott helyétől egészen a tengerig beborította oldalt a sziklás talajt. Magasságát nem tudta megbecsülni, de hosszát se, mert a csúszómászó teste a tengerbe veszett.

A következő pillanatban a Hades már elmerült az éjszaka feketeségében.

Bill elengedte az indítókart, és néhány másodpercig határozatlanul állt egy helyben. A mesterséges gravitációs erőter újra megszokott körülményeket teremtett az úrhajón. A folyosó ismét folyosóvá lett, még olyankor is, amikor a *Hurrikán* függőlegesen száguldott szembe az úrral. A szűk járat túlsó vége felől azonban újra elhangzott a hátborzongató, kétségbeesett üvöltés. Warner admirális feljajdult, és rohanni kezdett Bill felé. A légzsilippel egy magasságban találkoztak.

– Hawkins . . . végünk van! Elpusztít a Hades!

A szemközti kajüt ajtajában Wilson Rex feje jelent meg.

– Mi történt? Elindultunk?

Senki sem figyelt rá. Ted közeledett a tat felől, halálra vált arccal, keze reszketett.

– Elvesztünk, Bill! Jennert elkapta a fenevad.

– Itt van az úrhajón? – lehelte Bill ijedten. Minden csepp vére a szívébe futott, és olyan szorongó érzés lett úrrá rajta, amilyent még soha nem érzett. Későn indítottam? Hol van? Milyen a fenevad?

– Egy óriási kígyó – tartott ki Warner régi hasonlata mellett.

– Mint egy túlméretezett amőba – közelítette meg Ted öntudatlanul is az igazságot. – Fekete, nyúlós tömeg, amely lassan hömpölyög előre. Az úrhajó külső köpenyén, úgy látszik, átrágt a Jenner volt az első áldozata – az ő kiáltására figyeltünk fel. Ha a fenevad berágja magát a hajtóműig, akkor . . .

Bill villámgyorsan cselekedett.

Feltépte a légsziliphez vezető ajtót, és elképedt társainak odadobta az üröltözékeket.

– Vegyétek fel! Gyorsan! Pillanatokon múlik a sorsunk. Siessetek!

Ted a szó szoros értelmében beleugrott a csizmanadrágba.

– Mit segít ez? Fémen is keresztülrágja magát. – Ne kérdezzétek! Jenner meghalt?

– Igen.

– Készen vagytok? Ellenőrizték a légzőszerkezetet. Pár perc múlva kinyitom a légszilipet. Menjetek be a kajütbe, és szíjjazzátok oda magatokat, nehogy a léghuzat a falhoz csapjon benneteket.

– Ki akarod nyitni a zsilipet? Miért?

Bill válasz helyett lökött egyet Teden. Warner admirális és Rex felerősítették a sisakjukat. Ők nem kérdeztek semmit, hanem eltűntek a kajütben. Ted azonban habozott. A tat irányába tekintett, ahonnan furcsa, bugyborékoló hang hallatszott. Bill gyenge léghuzatot érzett, amely a tat felé irányult.

Azután egyszer csak elborzadt a kapitány.

A folyosón fekete, nyúlós tömeg kúszott feléjük, lassan, de biztosan. Mozgása folyamatos volt és tudatosnak látszott, mintha gondolkodnék. A parancsnoki fülkét kereste? Vagy talán az embereket?

A lámpa fénye most ráesett a félelmetes támadóra. Ted elrohant, és néhány perc múlva visszatért, kezében a sugárvető pisztollyal.

– Nincs értelme! – intette le Bill, de Ted meg sem hallotta. Célba vette a szörnyeteget, és lőtt. Az energiasugár eltalálta a kocsonyás masszát, és szabályszerűen szétfröccsent rajta. Borzalmas bűz kezdte csavarni a két férfi orrát.

Ted megfordult. Szemében halálfélelem ült. Üvegsisakja belülről bepárásodott.

– Valóban semmi értelme. A légüres tér megöli?

– Bizonyos vagyok benne. Légüres térben nincs élet. De várjunk még. E mellett a sebesség mellett három perc időnk van még. Tudni akarom, miféle lényel van dolgunk.

Ted habozott, de végül is ottmaradt Bill mellett.

A fekete tömeg tovább nyomult előre. Tömörnek látszott, noha ugyanakkor lágy volt és nyúlós. Önállóan cselekvő nyúlványai mohón tapogatták a folyosófalat,

mintha kerestek volna valamit. Testének főtömege azonban egyenesen Bill és Ted felé tört.

Ted nem bírta tovább az idegfeszültséget.

– Az ördögbe is, kezdj már valamihez! Ezt a fenevadat nem lehet feltartóztatni! Itt pusztulunk, ha nem...

– Hallgass már! Eszes lénynek kell lennie, különben egyenesen kúszott volna a *Hurrikán* felé, márpedig oldalról megkerülte. Még a gondolkodás keltette hullámokat is fel tudja fogni, és ki is tudja értékelni. Szaladj a parancsnoki fülkébe, és nyisd ki a légzsilip külső ajtaját. Rajta! Én itt maradok.

Ted ellenvetés nélkül eliramodott. Bill ottmaradt.

A félelmetes lény már csak alig ötméternyire volt, tőle. A tetővilágítás fényében Bill megfigyelhette testének részleteit is. Az elülső fekete perem áttetsző folyadékot váltott ki, amelyet a test maga előtt tolt. A folyadék a hajó műanyag padlóját péppé alakította át, s ezt a pépet azután az óriásamőba magába szívta.

De hát amőba-e csakugyan?

Bill gyakorlott szeme felismerte, hogy amit maga előtt lát, az nem amőba, mert, a szörny nem egysejtű. Különálló sejtek milliárdjai egyesültek itt egységes egésszé. Az ismeretlen fenevad tehát félig-meddig értelmes sejttelep volt.

Sziszegő zaj támadt: a légzsilip ajtaja kinyílt.

Bill a közeli korláthoz kapott, és kétségbeesett erővel megkapaszkodott benne. Nem tartott igényt a biztonságra, amit a kajüt nyújtott, ahonnan csak lassan távozik a levegő, inkább kitette magát a veszélynek, hogy a légsodor magával rántja. Meg akarta figyelni, milyen gyorsan döglik meg légüres térben ez az élőlény.

A sejttelep megtorpant. Elülső szélének nedvkiválasztása megszűnt, maga a testperem megmerevedett. A fekete tömeg undort keltő sötétszürkére változott, majd ezüstös fényt kapott. Maga a test közben összébb zsugorodott, mígnem az egész folyamat véget ért.

Bill fellélegzett. Most már tudta, hogy megmenekültek. Elmélete a legkisebb részletekig igaznak bizonyult. Megismerte hát a hadesi rémet, és azt is tudta, hogyan lehet megküzdeni vele.

A fémkorlátot markoló kezének szorítása felengedett. Még egy utolsó pillantást vetett a szörny maradványaira, azután megindult a parancsnoki fülke felé, ahol Ted erőszakolt nyugalommal fogadta.

– Nos? Bill intett.

– Vége! Nem nekünk, hanem a fenevadnak. Pontosabban: a fenevadak milliárdjainak. Ralf Warren volt az egyetlen, aki felismerte, miről van szó. Mihelyt mindent tudok, megírom a jelentést. A Hadesnek továbbra is meg kell tartania a három keresztet.

Ted kitekintett az űrbe. A Hades már csak apró fénypont volt, amely a Virginis sugaraiban fürdött.

– Vissza a földre! Kapcsold be az automata vezérlést. Aztán majd megtisztítjuk a hajót az elpusztult szörny maradványaitól, és bezárjuk a zsilipet. A légfelújító készülék egy óra alatt biztosítja a szükséges légnyomást. És még valamit: az ártalmatlanná vált testből szeretnék mintát vinni magammal, készíts elő néhány kémcsövet a laboratóriumban.

Otthagyta Tedet, és a kajütbe ment. Warner admirális meg Rex még mindig az ágyukon feküdtek, noha ezt most már semmi sem indokolta. Az ajtó miatt a levegő csak lassan távozott. Ha a válaszfal zárva van, még csak az űrruhát sem kellett volna magukra öltetniük.

– Keljenek fel! – szólt rájuk Bill. – Elmúlt a veszély. Jennernek köszönhetjük, hogy életben maradtunk, admirális Ó, ámbár szándéktalanul, de legalább a halálával jót cselekedett. Ne, feledkezzék meg erről, amikor a jelentését írja.

Warner lassan felegyenesedett.

– Senkinek sem történt baja?

– Majd később mindent elmondok.

– És Jenner? Elpusztult?

– Igen. Már nem tudja őt felakasztatni. Még a holtteste is eltűnt. A hadesi rém feloldotta és magába szívta, ugyanúgy, mint a kamra műanyag padlóját és a fából készült közajtót.

A halottsápadt Warner arcába lassan visszatért a vér. – Vissza a Hadesre?

Bill a fejét rázta.

– Soha senki ne szálljon le többé a Hadesen. Sőt, azt tanácsolnám magának, hogy ne három, hanem legalább öt kereszttel jelöljék meg ezt a naprendszeret. A tapasztalatok szerint a három kereszt kevés. Mi most visszarepülünk a Földre. Ott majd átadom részletes jelentésemet. A Hadesről, a halál bolygójáról . . .

Deadwood admirális estig maradhatott még az íróasztal mögött. Warner admirális másnap fogja újra elfoglalni a helyét. Ma még azonban, a *Hurrikán* szerencsés visszatérése utáni harmadik napon, Warner egyszerű expedíciós tag volt, aki azért jött a főhadiszállásra, hogy jelentést tegyen útja eredményeiről.

– Warrent nem tudtuk már megmenteni, későn érkeztünk. Az írásbeli jelentést a Hadesen történekről megkapták. Arról is tudomásuk van, hogy elfogtuk Jennert, de meghalt, amit szívből sajnálok. Hogy rajtakaptuk, azt, nagyrészt annak a bizonyos Wilson Rexnek köszönhetjük, aki sajnos ma nincs itt, mert a Marsra küldték. A kitűzött díjat megosztjuk. Rex kapja meg a felét, a másik felét pedig a *Hurrikán* legénységének adjuk.

Deadwood helyeslően bólintott, s várakozó tekintettel Billre és Tedre nézett, mert arra számított, hogy ők szolgálnak majd a nagy szenzációval. Ugyanis Warner semmi újat nem mondott neki. Pedig nagyon is érdekelte őt mindaz, ami a Hades rémével, ezzel a sajtóságos lényel kapcsolatos, amely semmivé tesz űrhajókat és embereket egyaránt.

Warner elérte Deadwood kérdő tekintetét. Ő is Billre nézett.

– Hawkins őrnagy, itt az ideje, hogy végre tájékoztasson bennünket. Beszél a szakértővel?

– Igen, erre szükségem volt, hiszen magam nem vagyok tudós. Én csak rögzítettem a Hadesen tapasztalt tényeket, anélkül, hogy a valóságos okokat ki tudtam volna deríteni. Természetesen megkíséreltem, és meg kell vallanom, hogy meglehetősen közel kerültem az igazsághoz. Röviden szólva: egy szörny él a Hadesen, és ez a szörny olyan óriási, hogy nagyságát szemléletesen nehéz érzékelteni. Hasonlatképpen vegyük a Földet. Képzeld el, hogy az Atlanti-óceánban él egy amóba – maradjunk e mellett az elnevezés mellett, noha nem fedí a valóságot –, amelynek a nyúlványai megtalálhatók a Csendes-óceánban és az Indiai óceánban is. Tulajdonképpen ezek a nyúlványok mindmegannyi önálló élőlény, de hozzá vannak nőve az anyaállathoz, és gondoskodniuk kell róla. Mozgásuk lassú, a szárazföldön csak kúszni képesek, de mindenütt, az óceán minden partján megtalálhatók. Ahol táplálék tűnik fel, ott a partra kúsznak és elfogyasztják. Valamilyen savat választ ki testük, amely csaknem minden anyagot nyomban felold, és minden sejtet megöl.

Deadwood felvonta szemöldökét.

– Ah! – ennyit mondott, semmi többet. Bill nem zavartatta magát.

– Ez a lény azonban nem amóba, nem egysejtű. Noha óriásamóbak is elképzelhetők, de nem ekkora méretben. A hadesi fenevad úgynevezett sejttelep, milliárdszor milliárd különálló sejt alkotja, amelyek együvé álltak. Azokat az egyedeket, amelyek nem voltak képesek társulni – ezek voltak azok a külön utakon járó sejtek, amelyek idővel az egyes állatfajok őseivé lettek volna –, ezeket az egyedeket elpusztították. Ezért nem találtunk sem mi, sem akik előttünk ott jártak, egyetlen baktériumot sem. A Hades tökéletesen steril. A szörny az

életfolyamat megindulása óta gondoskodik róla, hogy azokon a sejteken kívül, amelyek hozzá csatlakoznak, ne létezhesse ott más sejtek. Osztódás útján egyre újabb és újabb nyúlványok keletkeznek, de továbbra is egy irányító agy uralma alá tartoznak.

Wagner hallgatagon ült a székében, és maga elé meredt. Szemlátomást nem értette tökéletesen a dolgot. Deadwood azonban értette.

– Ha ezt az agyat megtalálhatnánk és megölhetnénk, a sejthalmaz széthullana, és minden egyes sejt önállóvá válnék. A fejlődés folyamata végre megindulhatna, és évmilliók múlva talán a Hades is eszes lények népesítenék be.

– Úgy van – bólintott Bill elismerően. – De arra, hogy ezt az agyat valaha is megtaláljuk, nem gondolhatunk. Márpedig az egyes nyúlványokat megölni nincs sok értelme, nem beszélve róla, hogy nincs is olyan módszerünk, amellyel megölhetnénk őket. Ehhez a Hades légkörét kellene megsemmisítenünk, mert ez a levegőburok biztosítja a sejttelep számára az életlehetőséget, jöllehet maga a sejttelep a vízben él. Nos, a Hades a halál bolygója marad, ezen nem tudunk változtatni. A szörny el fogja nyelni még azokat a baktériumokat is, amelyeket ottlétünkkel leheltünk ki, ha ugyan nem nyelte máris el őket.

– Hogyan tudott a fenevad az úrhajókba behatolni? – kérdezte Wagner.

– Nagyon egyszerűen. Noha teste látszatra tömör, a valóságban pirinyó egysejtűekből épül fel. A savas nedv – az előőrs – kioldotta a külső burok ötvözetéből a vasat, és így elegendő molekuláris teret. biztosított ahhoz, hogy a lény behatolhasson. A *Hurrikán* megtámadásakor még azt is érzékeltem, ahogy a levegő lassan szökni kezdett. Az egyes sejtek, miután bejutottak a hajóba, ismét egymáshoz tapadtak.

– Ez felülmúl minden képzeletet! – ismerte el Deadwood. – Ha Warner admirális nem tanúsítaná, hogy így van, el sem hinném.

– És az a rész, amely induláskor leszakadt és a hajón maradt, önállóan is tovább élhetett volna? – kérdezte Warner.

– Igen, de kérdés, hogy meddig. Mivel az agytól elszakadtak, megszűnt az irányítás. Az elszakadás pillanatában azért nem lehetett a lény magatartásában semmiféle változást megállapítani, mert még jelenvaló volt a parancs, hogy a hajónk táplálékként elfogyasztandó. Később a megszokott irányítás elmaradása következtében az önállóvá lett nyúlvány, nem tudva mit kezdeni önállóságával, elpusztult volna. De előbb még bennünket feloldott és megemésztett volna. Ezért kellett nekünk elpusztítanunk őt. Végül is az egysejtűek levegő híján meghaltak. Maradványaikat eltávolítottuk a hajóból, de előbb mintát vettünk belőlük.

Kutatóink a mintát megvizsgálták, és annak alapján megerősítették feltevéseimet.

Deadwood a Bill-féle jelentést tartalmazó aktára helyezte tenyerét. Majd holnap hivatalosan átadja Warnernak. Merev arca kissé felengedett.

– A Jenner-ügyet ön fogja elintézni, Warner admirális, vagy óhajtja, hogy már ma elindítsam?

– Ja úgy . . . , a jutalomra gondol? Csak hagyja, ráér holnapig. Ringer barátunk türelemmel lesz addig.

Ted kétkedő tekintetet vetett rá. – Mit jelentsen ez?

– Megfeledkezett az ígéretéről? Mielőtt útnak indultunk, utolsó cseppig megitták a whiskymet. Akkor azt ígérte, hogy ha szerencsésen visszaérkezünk, hoz nekem egy üveggel. Nos, számítok rá, hogy ezt az ígéretét be is váltja.

Ted segélyt kérően nézett Billre. Tekintetében annyi szemrehányás volt, hogy még egy hétpróbás bukméker szíve is meglágyult volna tőle.

– Hallottad? Micsoda egy szörnyeteg! És még azt hittem, hogy emberi szív lakozik benne. Én nem emlékszem ilyen ígéretre.

Warner szomorkásan ingatta a fejét. Olyan képet vágott, mint egy prédikátor, akinek nem sikerült meggyőznie hallgatóságát.

– Mindig tudtam, hogy részeges fickók szavára nem lehet adni. Különösen olyankor, ha a szesz beszél belőlük. No de hagyjuk! Pedig a huszonötézes jutalom mellett igazán mit se számítana az az üveg whisky.

Ted felnyögött.

Hallgasson már, admirális! Inkább megkapja a whiskyjét. Tíz hete is gondolhattam volna már, hogy maga nem ajándékoz nekünk csak úgy egy üveg whiskyt. Abba volt elrejtve a horog.

Persze, de ezzel a horoggal aranyhalat fogtunk: Jennert. Deadwood, engedje meg, hogy elbúcsúzzam. A holnapi viszontlátásra!

Warner felállt, és Billnek meg Tednek odabiccentve merev tartással kifelé indult. Az ajtóban visszafordult. – Ringer kapitány – szólt –, van egy ötletem. Szerezze be már ma az üveg whiskyt, és jöjjön el hozzám, szívesen látom. Aztán meg is akarnék beszélni magával valamit . . .

Ted elsápadt.

– Ne! – kiáltott fel, és megragadta Billt. – Ne, csak ezt ne! Ha újra valami megbízást akar ránk tukmálni, és erről kíván velünk beszélni egy üveg whisky mellett, akkor szó sem lehet a dologról! Egyetlen kortyot sem fogadok el többé

magától, maga . . ., maga kizsákmányoló! Ebből a szempontból Deadwood admirális sokkal rokonszenvesebb főparancsnok.

Warner bánatosan biccentett.

– Elhiszem. De neki is van egy hibája.

Bill meg Ted felállt, kezét nyújtotta Deadwoodnak. – És mi az a hiba? – kérdezte kíváncsian Ted, és elindult Werner után.

– Egy o-val több van a nevében, mint kellene. Miért nem adja át valakinek azt az o-t?

– Miért? Magának szüksége volná rá?

Erre Warner admirális sem tudott válaszolni.

Még este sem, amikor hárman kedélyesen együtt ültek az admirális lakásán, és azon igyekeztek, hogy mielőbb kiürítsék a nagy, hasas üveget. Hangulatos és békés este volt. Csak egyetlenegyszer, amikor az admirális felállt, és az íróasztalához ment egy aktáért, fenyegetett pillanatig a veszély, hogy az összhang felborul: De amikor Warner meglátta a szabadság után áhítozó Ted tekintetét, sóhajtva visszasüllyesztette az aktát a fiókba.

– Kár – vont a vállát. – Igazán nagy kár. De talán engedékenyebb lesz, ha még egy üveggel felhozok a pincéből.

Ted elfehéredett arccal felemelkedett.

– Két üveg whisky a csalétek? Nem, ezúttal hajthatatlan maradok, Warner admirális: a következő megbízást elutasítom! Igenis, elutasítom!

Lehajtotta fejét, és érdeklődéssel nézegette ujjain a körmöket. Aztán Billre pillantott, de mivel nem kapott tőle támogatást, végül is Warnerhoz fordult.

– Hm ... – mondta –, persze csak a tréfa kedvéért ... nem mesélné el esetleg, miről van szó?